

NHỮNG CHUYỆN KỶ BÍ CỦA STINE

R. L. STINE'S

GHOSTS OF FEAR STREET

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ !

ĐẠI HẠNG

NHỮNG CHUYỆN KỶ BÍ CỦA STINE

R. L. STINE'S

GHOSTS OF FEAR STREET

AI ĐÃ NẪM TRONG MỒ !

NHỮNG CHUYỆN KỶ BÍ CỦA STINES AI ĐÃ NẰM TRONG MỘ ?

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Lời giới thiệu

Bạn tin là có ma không? Đừng nói là không, một khi bạn chưa đặt chân bước vào phố Fear. Đi qua rừng - nơi không một tiếng chim hót. Đi qua hồ - nơi dưới mặt nước không một bóng cá. Đi qua nghĩa địa - nơi tất cả những người đã chết chào đón bạn. Và đừng quên ghé qua trường cấp hai Shadyside. Zack Pepper nghĩ rằng cô giáo dạy thay của cậu có điều gì đó không ổn. Sẽ chẳng một ai tin lời cậu, vì thế cậu sẽ phải tự tìm cách gạt bỏ cô ta. Nhưng làm sao có thể tiêu diệt một người đã chết?

1

Tin tôi đi, quả là chẳng dễ dàng chút nào khi vừa đi tới trường vừa dí mũi vào một cuốn sách. Chỉ trong đoạn một phố tôi đã hai lần vấp vào lề đường và húc phải một cái hộp thư.

Nhưng tôi phải đọc cho xong cuốn "*Những đứa trẻ Thần thông*".

"Đọc cuốn sách này sớm chừng nào thì bạn sẽ mãi mãi thoát khỏi nỗi sợ hãi sớm chừng đó" - trên bìa cuốn sách người ta tuyên bố như vậy. Và nếu như bạn biết Shadyside thì bạn sẽ biết vì sao tôi cần phải đọc xong cuốn sách, thật nhanh.

Trong những thành phố bình thường thì bạn sẽ chỉ phải lo lắng về những điều bình thường. Nhưng ở Shadyside thì bạn phải lo lắng về những con ma.

Ít ra, tôi phải lo chuyện đó.

Tôi rất sợ những con ma thích chơi trò ú tim với bọn trẻ trong rừng phố Fear. Bản thân tôi chưa bao giờ nhìn thấy ma. Nhưng tôi quen những người từng nhìn thấy chúng.

Tôi rất sợ ngôi nhà cháy rụi ở phố Fear. Ma quỷ đã ở đó bao nhiêu năm nay rồi. Ít nhất đó cũng là điều các bạn trong trường cho tôi biết.

Và tôi gặp những cơn ác mộng về phố Fear. Đó là phố đáng sợ nhất trong thành phố này - có khi đáng sợ nhất thế giới cũng nên. Kevin, anh trai mười lăm tuổi của tôi nói rằng những con ma ở phố Fear thực sự độc ác. Và nếu chúng bắt được bạn thì sẽ xảy ra những chuyện kinh hoàng.

Tôi nghĩ chính Kevin mới thực sự độc ác. Anh ấy rất thích dọa cho tôi sợ.

Nhưng anh ấy sẽ không thể nào dọa được tôi nữa - sau khi tôi đọc xong cuốn "*Những đứa trẻ Thần thông*" - cuốn sách cam đoan là như thế - nếu không tôi sẽ đòi lại tiền.

Bọn trẻ trong lớp tôi sẽ rất buồn đây. Chúng cũng rất thích dọa cho tôi sợ. Nhất là trong ngày hội Ma vào thứ sáu này, chỉ còn cách năm ngày nữa thôi.

Ngày hội Ma năm ngoái chúng đã làm cho tôi tin rằng người bán hàng ở quầy giày dép trong cửa hàng Dalby Department là ma. Vì thế suốt cả mùa đông tôi đành đi một đôi giày mũi cao với những cái lỗ to tướng. Ngón chân tôi lạnh cóng.

Đôi khi tôi hình dung cảnh bọn bạn tôi chấm điểm cho nhau. Đứa nào kể được câu chuyện khiến tôi sợ nhất sẽ thắng.

Tôi rất ghét chuyện đó! Nhưng bây giờ tôi sắp là một Đứa trẻ Thần thông rồi. Vì thế ngày hội Ma lần này bọn chúng sẽ phải tìm ra một trò mới.

Có ai gọi:

- Ê, Zack!

Tôi không buồn ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách. Đó là Chris Hassler - một trong những đứa bạn tôi ở trường.

Chris và tôi rất khác nhau. Chris lùn và mũm mĩm. Nó có mái tóc quăn đỏ rực và rất nhiều tàn nhang. Chris rất hay cười - hay là trông cứ như sắp cười.

Còn tôi thì không hề có vẻ như đang sắp phá ra cười tí nào. Ngạc nhiên quá, phải không nào? Bà nội tôi vẫn hay nói rằng tôi có đôi mắt "rất nghiêm trang", giống mọi người đàn ông khác họ nhà Pepper.

Tóc tôi thẳng và nâu, và tôi cao hơn Chris nhiều. Thực ra tôi là đứa cao nhất trong số học sinh lớp năm.

Chris gọi:

- Ê, Zack, chờ tớ với.

Tôi vẫn dán mắt vào cuốn "*Những đứa trẻ Thần thông*" và đi nhanh hơn.

Chris nắm lấy cánh tay tôi trong khi tôi đi qua cổng trước nhà nó. Nó hỏi:

- Có nghe thấy tớ gọi không?

Tôi giật tay ra:

- Dĩ nhiên là có nghe thấy. Nhưng tớ chỉ đang cố phớt cậu đi thôi.

Tôi nhét thật nhanh cuốn "*Những đứa trẻ Thần thông*" vào cặp. Chris sẽ cười ré lên nếu nhìn thấy cuốn sách.

Chris hỏi:

- Cậu giấu cái gì trong ấy đấy?

Tôi nói:

- Một món quà tuần trước bà nội tớ tặng nhân ngày sinh nhật.

- Bà nội cậu không hề tặng cậu một cuốn sách nào mà tặng cậu một đôi tất có chấm tròn. Tớ có mặt trong bữa tiệc sinh nhật cậu kia mà. Nhớ không?

- Làm sao tớ có thể quên được kia chứ?

Chris cười ngoác cả miệng:

- Nào, cái con răn mà tớ tặng cậu ấy là một món quà tuyệt vời đấy chứ? Tớ không thể không nghĩ rằng cậu tưởng đó là răn thật. Cậu đã hét toáng lên.

Tôi thò tay vào ba lô và rút con răn bằng cao su ra:

- Phải, có thể nó là thật lắm chứ! - tôi lắc lắc con răn trước mặt Chris.

Chris hất con răn đi:

- Nếu cậu ghét nó đến thế thì sao lại còn đem nó theo làm gì?

Tôi nói:

- Để cho tớ không bao giờ quên mọi người cười phá lên như thế nào khi tớ quăng veo cái hộp về cuối phòng. Mỗi lần tớ nhìn thấy con răn nó sẽ nhắc tớ không được để cho ai dọa mình nữa. Không bao giờ. Nhất là cậu. - Tôi bỏ lại con răn vào ba lô.

Chris than vãn:

- Thôi nào, Zack. Cậu không thể hiểu nổi đến một trò đùa nhỏ ư?

Tôi khẳng khái:

- Đó không phải là một trò đùa nhỏ. Đó là nhiều trò đùa lớn. Chỉ có điều là chúng chẳng buồn cười tí nào thôi. Đó không phải là đùa.

Chris nói về bị xúc phạm:

- Tớ *không* hề cố ý xúc phạm cậu.

Tôi cười mũi:

- Phải, đúng. Cậu nghĩ là *tớ muốn* trở thành thằng ngố trong bữa tiệc sinh nhật của chính mình ư?

Chris khẽ nói:

- Zack, tớ xin lỗi. Cậu là bạn thân nhất của tớ. Và tớ thật sự muốn nói với cậu một điều. Một chuyện nghiêm túc.

Tôi hỏi:

- Chuyện gì?

Chris chậm chạp quay lại cửa nhà mình, đầu cúi xuống. Nó ngồi xuống bậc thềm. Tôi đi theo

nó.

Chris bắt đầu:

- Chuyện con chó - Nó nói rất khế khiến tôi khó khăn lắm mới nghe thấy - Tớ thật sự lo lắng vì nó.

Tôi nói:

- Cậu lo lắng vì một con chó ư?

Chris nhòm sang trái, rồi sang phải để xem có ai nghe mình không. Rồi nó thì thầm:

- Đây không phải là một con chó bình thường. Đó là một con chó ma.

- Một con chó ma! - Tôi quắc mắt nhìn Chris. - Tớ biết thừa cậu định làm trò gì rồi.

Chris ngắt lời tôi:

- Lần này tớ không đùa đâu. Tớ không đùa. Và tớ sợ thật sự.

Zack, hãy nhớ lại con rắn ấy - tôi tự nhủ. Nhưng tôi để ý thấy đôi tay Chris. Chúng đang run bần bật. Bây giờ tôi cảm thấy mình tồi tệ vì đã nghi ngờ bạn. Tôi nói:

- Thôi được. Hãy kể cho tớ nghe.

- Thế này. Cách đây khoảng một tuần tớ bắt đầu nghe thấy tiếng một con chó tru lên vào lúc nửa đêm. Chúng tớ đi tìm con chó, nhưng không thể nào tìm thấy. Thế rồi đêm qua, bố tớ... - Chris ngần ngại.

Tôi hỏi:

- Cái gì?

- Đêm qua bố tớ đem rác đi đổ. Và con chó ma nhảy xổ vào bố tớ - Chris nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Tôi hỏi:

- Tại sao cậu lại nghĩ đó là con chó *ma*?

Chris hít vào một hơi thật sâu:

- Bố tớ dùng cái thùng rác để che cho mình - nhưng con chó nhảy xuyên qua cái thùng rác.

Bây giờ đến lượt tay tôi run run. Tôi lắp bắp:

- Co... con chó ma trông như thế nào?

Chris đáp:

- Nó trắng tinh, một bên sườn có một cái đốm đen.

Chris chưa nói xong câu ấy thì chúng tôi nghe thấy tiếng nó.

Đang tru.

Tôi ngẩng phắt đầu lên - nó kia kìa. Nó đang đến ngay bên cạnh tôi. Một con chó trắng. Với một đốm đen to bên cạnh sườn.

Con chó ma!

Con chó ma gừ lên. Một tiếng gừ đe dọa. Rồi nó nhảy chồm lên tôi và quật tôi xuống. Gáy tôi đập lên bậc thang trên cùng đánh thịch một tiếng.

Một giọt nước bọt nóng hổi của con chó nhều xuống cổ tôi.

Tôi nhắm tịt mắt lại. Tôi là một con mồi chết rồi! Một con mồi chết.

Chris gào lên:

- Ê này, anh bạn.

Mắt tôi vụt mở ra. Chris đang đứng phía trên tôi, ôm ghì lấy con chó. Nó kêu lên:

- Ô kìa! Đây là con chó của em họ tớ. Trong khi em họ tớ đi nghỉ hè, nhà tớ đã nuôi nó.

Tôi nhảy phắt lên và vớ lấy ba lô. Tôi không thể nào nghĩ ra cái tên nào đủ thối tha để gọi Chris Hassler. Vì thế tôi quay ngoắt lại và bỏ đi.

Chris gọi:

- Zack, cậu không điên thật đấy chứ hả?

Tôi đóng sập cánh cửa lại sau lưng. Thế đấy, tôi ra lệnh cho mình. Không được bị hổ bởi những câu chuyện ma ngu ngốc đó nữa. Dù là do Chris kể. Dù là do anh Kevin kể. Dù là bất cứ ai kể lại.

Tôi vội vã đi về cuối phố. Tôi để ý những cái đèn lồng treo trên cổng vại ngôi nhà. Và trên cây sồi lớn gần góc phố Hawthorne có một dải vải màu trắng đang phất phơ trên cành.

Lễ hội Ma lần này sẽ không làm tôi sợ nữa. Không gì làm tôi sợ nữa.

Chris đuổi theo tôi, nó vừa hỗn hển thở vừa hỏi:

- Lần này cậu định giận bao nhiêu lâu đấy?

Tôi quát lên:

- Cút đi!

Chúng tôi rẽ sang góc phố, tôi nhìn thấy lưng đứa bạn thân nhất của mình, Marcy Novi. Nó đang đi tới trường. Marcy ngồi trước mặt tôi ở lớp của cô Prescott. Vì thế tôi nhận ra ngay nó mặc dù nhìn từ phía sau.

Tôi chạy về phía Marcy. Chris theo sau.

Marcy nói:

- Chào các cậu. Zack, áo khoác cậu làm sao thế kia? - Nó chỉ vào cánh tay áo của tôi.

Tôi nhìn xuống. Một vết xước chạy dài từ cổ tay áo lên tận khuỷu.

Tôi chưa kịp nói gì thì Chris đã nói:

- Sáng nay Zack đã cứu tớ. Cậu ấy là anh hùng đấy.

- Thật à? - Marcy phấn khởi hỏi.

Chris đáp:

- Thật. Zack cứu tớ khỏi hàm một con chó ma.

Marcy lắc đầu:

- Lại một trò đùa ngớ ngẩn nữa hả? Và cậu lại bị lừa hay sao, Zack?

Tôi nhún vai.

Marcy không đem mọi người ra làm trò cười. Đó là một trong những lý do khiến nó là bạn thân nhất của tôi. Nó còn là người rất chịu khó lắng nghe. Tôi có thể thật sự nói chuyện với nó mỗi khi có điều gì khiến tôi rầm rứt.

Ba đưa chúng tôi vội vã đi nốt đoạn phố và bước vào cổng trường. Khi chúng tôi đến gần lớp cô Prescott, cánh cửa bỗng bật mở. Debbie Steinfeld nhảy xổ ra hành lang. Debbie là cô bé lùn nhất lớp. Nó cố gắng xóa cái ấn tượng đó bằng cách buộc một túm tóc to tướng.

Marcy hỏi:

- Cậu định đi vào lớp bằng đường bên kia à? Chuông sắp reo ngay bây giờ đấy.

Debbie lắc đầu, bím tóc quật cả vào mặt tôi:

- Hôm nay chúng ta có cô giáo dạy thay. Cô giáo cần lấy phần mới trong tủ đồ dùng học tập.

Tôi hỏi:

- Thế cô Prescott làm sao?

Debbie đáp:

- Tôi không biết. Chắc là cô ốm, tôi đoán thế.

Chris cười:

- Cô giáo dạy thay. Tuyệt. Vậy thì chín rưỡi sáng chúng mình hãy rút tất cả sách xuống đất.

Và rồi...

Tôi cắt lời:

- Không được.

Chris nói:

- Nhưng cô giáo dạy thay để làm gì kia chứ? Đừng có dở hơi như thế.

- Tôi? Một đứa dở hơi? Cậu nghĩ tôi là một đứa dở hơi hả, Chris?

Marcy nói:

- Ồ, tôi không thể hình dung cậu làm cho cô giáo dạy thay gay go thế nào đấy. Nhưng điều đó không làm cho cậu thành một đứa dở hơi đâu.

Debbie nói:

- Tôi cuộc là Chris cũng phải ngoan ngoãn với cô giáo dạy thay này - Nó hạ giọng - Cô ấy khiếp lắm.

- Cậu nói thế nghĩa là thế nào? - Tôi hỏi và luồn tay vào ba lô sờ con rắn cao su. Cẩn thận đấy, tôi tự nhủ.

Debbie thì thầm:

- Zack, tôi nghĩ cô ấy là ma đấy.

Tôi hỏi:

- Có chuyện gì thế? Một người đang chuẩn bị cho ngày hội Ma - Ngày chính thức làm cho Zack sợ chứ gì? Này, quên đi nhé. Không ăn thua đâu.

Debbie khẳng định, mắt vẫn tròn tròn:

- Nhưng cô giáo dạy thay trông như ma thật đấy. Da cô ấy trắng kinh lên được, thậm chí cậu có thể nhìn xuyên qua da được. Rất kì quặc.

Tôi đẩy bọn chúng để đi qua:

- Vậy thì tôi rất sốt ruột muốn vào lớp. Từ giờ trở đi, kì quặc chính là điều tôi thích nhất.

Tôi đẩy cửa bước vào lớp.

Và ủa bật ra một tiếng kêu.

Cô giáo mới của chúng tôi đúng là một con ma.

Cô giáo dạy thay không có mặt. Nơi đáng ra là hai con mắt thì lại chỉ có hai cái hốc. Và cô bay là là trên sàn nhà.

Tôi nhìn quanh lớp. Tại sao không một ai trong lớp có vẻ sợ hãi cả?

Tôi lại nhìn cô giáo dạy thay. Một chiếc chàng mạng! Cô đeo một chiếc chàng mạng. Chính vì thế tôi mới tưởng cô không có mặt.

Và cô không bay là là. Cô mặc một chiếc áo dài trắng bông bành dài đến quét đất. Và một đôi giày trắng.

Và đôi găng trắng tinh. Chuyện đó chả có gì đáng sợ cả. Hơi lạ, phải. Nhưng không đáng sợ.

Tôi hít vào một hơi thật sâu và đi ngang qua phòng để về bàn mình. Tôi cảm thấy khá tự hào về mình. Tôi đã cố không kêu lên. Và không bỏ chạy. Tôi vẫn giữ được bình tĩnh và tìm được lời giải thích.

Phải, tôi nghĩ. Tôi là một Cậu bé Thần Thông.

Tôi nhìn cô giáo dạy thay chậm rãi đưa tay lên cắt mũ và chàng mạng. Mặt cô rất nhăn nhoe. Và nhọt nhọt. Nhọt nhọt đến nỗi gần trắng như quần áo cô mặc. Và trông như tuyết vậy.

Xương sọ cô nhô cả lên sau làn tóc bạc mỏng dính. Chắc cô phải già đến một trăm tuổi rồi, tôi nghĩ.

Chris, Marcy và Debbie bước vào đúng lúc tiếng chuông vang lên.

Cô giáo dạy thay bắt đầu:

- Xin chào các cô các cậu. Tên ta là cô Gaunt. Ta sẽ dạy các con cho đến khi cô Prescott khỏe lại. Có thể cô Prescott sẽ nghỉ suốt cả tuần. Lát nữa trong giờ mỹ thuật chúng ta có thể làm những tấm thiệp chúc sức khỏe để gửi cô. Bây giờ mời các con đứng lên đọc Lời thề Trung thành.

Ngay sau khi chúng tôi đọc xong lời thề, cô Gaunt đưa tay lên ngăn kéo trên cùng để lấy sổ điểm danh của cô Prescott.

Cô điểm danh bằng giọng cao và run run:

- Abernathby, Danny.

- Có.

- Có à? - Cô hỏi và nhìn khắp lớp - Chỉ "có" thôi à? Vào thời của ta các cô bé và cậu bé ba giờ cũng thưa rõ tên người lớn tuổi hơn.

Danny đáp:

- Có ạ, thưa cô Gaunt.

Cô vui vẻ nói:

- Ồ, Danny, như vậy khá hơn nhiều.

Cô Gaunt gọi thêm nhiều tên nữa. Tôi nhận thấy cô để thì giờ để nói một điều gì đó với mỗi đứa trẻ sau khi đọc tên chúng trong sổ tên.

- Hassler, Christopher.

Chris đáp:

- Có ạ, thưa cô Gaunt.

- Hay quá. Giọng con rất rõ ràng, Chris - Cô Gaunt nhận xét.

Cô tiếp tục gọi tên từng đứa. Tôi tự hỏi không biết khi gọi tên tôi thì cô sẽ nói gì.

- Novi, Marcy.

Marcy trả lời:

- Có ạ, thưa cô Gaunt.

Cô Gaunt ngược nhìn Marcy:

- Tóc con đẹp quá, con thân yêu của ta.

- Cảm ơn cô Gaunt.

- Pepper, Zachariah.

- Zachariah, một cái tên cổ mới đáng yêu làm sao - Cô nhắm mắt lại và thở dài.

Tôi nói:

- Mọi người đều gọi con là Zack, thưa cô Gaunt. Cả bố mẹ con cũng gọi như thế.

Cô hỏi:

- Nhưng con sẽ không phạt ý nếu ta gọi con là Zachariah chứ? Con biết không, con đang làm cho một bà già rất hài lòng đấy.

Tôi thấy hai tai nóng lên. Mỗi khi tôi lúng túng bao giờ tai tôi cũng nóng bừng lên như vậy.

Tôi lúng búng:

- Nhất định rồi ạ.

Chris quay quanh ghế ngồi và ngoác miệng cười với tôi. Và nó cứ làm điệu nói đi nói lại một từ. Tôi không cần phải là một chuyên gia đọc khẩu ngữ mới hiểu được cái từ đó là dở hơi.

Sau khi điểm danh xong cô Gaunt đi đi lại lại giữa hai hàng ghế. Dường như cô đang chăm chú nghiên cứu mỗi đứa chúng tôi. Khi cô đi đến hàng ghế cuối cùng cạnh cửa sổ thì bỗng một tiếng ken két khùng khiếp vang lên trong lớp học. Tiếng động khiến răng tôi đau buốt. Tiếng gì vậy? Tôi tự hỏi.

Tôi nhìn về phía bậu cửa sổ chỗ Homer ngồi. Homer là con chuột của lớp tôi. Nó đang kéo chiếc cối xay guồng của mình. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó chạy nhanh như vậy. Nó chạy mỗi lúc một nhanh, tiếng ken két mỗi lúc một to.

Nó làm sao ấy nhỉ? Tôi nghĩ. Chúng tôi đặt tên cho Homer là theo tên của Homer Simpson bởi vì nó giống hệt một củ khoai tây. Chạy đến đĩa đồ ăn đối với nó đã là cả một bài thể dục.

Chắc vì thế mà cái bánh xe ken két to đến thế, tôi nhận ra. Nó đã bao giờ được động đến đâu.

Cô Gaunt nhìn con Homer:

- Các con, sao nó thích thú thế kia?

Marcy nói:

- Bình thường thì nó ngủ cả ngày đấy ạ.

Cô Gaunt đi gần lại thêm mấy bước. Cô nhìn vào cái lồng của con Homer. Homer chạy càng dữ hơn.

Cô Gaunt vỗ về đùa đùa trên lồng của con chuột, nhẹ nhàng nói:

- Con chuột ngoan bé bỏng! Giờ mày sẽ im lặng, phải không nào?

Tiếng cọt két bỗng im bật ngay lập tức. Homer nhảy xuống khỏi bánh xe và ngã phịch vào đồng mặt cửa dưới đáy lồng.

Ái chà, tôi nghĩ. Cô Gaunt nên mở một trường dạy chuột thì phải. Homer chẳng bao giờ chịu nghe theo những gì tôi bảo nó.

- Các con thường làm gì sau khi điểm danh?

Tay Chris vụt giờ lên thẳng tắp. Tôi biết nó định làm trò gì rồi. Nhưng lần này tôi đã có kế

hoạch để đánh bại nó.

Tôi cũng giơ tay thẳng tắp lên trời.

- Nào, Zachariah.

Tôi nói:

- Thừa cô Gaunt. Ngay sau khi điểm danh chúng con sẽ ra chơi. Và ngay sau khi ra chơi chúng con sẽ ăn trưa.

Hầu hết cả lớp cười. Phải mất lâu nữa Chris mới có thể gọi mình là thằng dở hơi được, tôi nghĩ.

Cô Gaunt nói:

-Ồ, ta rất thích những cậu bé có khiếu hài hước. Zachariah, nói cho ta biết, con có vui thích thế không khi phải ở lại trường sau giờ học và viết lên bảng một trăm lần câu "CON HỨA SẼ KHÔNG BAO GIỜ NGÔNG NGHÊNH NỮA"?

Cô Gaunt cầm cái que chỉ để trên khay phấn và đi về phía tôi. Mỗi khi Chris chơi khăm các giáo viên dạy thay, chẳng ai phạt nó cả. Vậy mà tôi vừa thử đùa đã bị nên lại rồi?

Cô Gaunt hỏi:

- Zachariah, con không thật sự định hỗn thế đâu, phải không?

Với mỗi từ cô Gaunt lại đập chiếc roi lên mặt bàn tôi.

Tôi lúng búng, nhìn theo ngọn roi:

- Không ạ, thưa cô Gaunt.

Cô Gaunt đáp:

- Ta biết. Vừa nhìn thấy con ta đã biết ngay con không phải là một cậu bé loại đó.

- Con chỉ định...

Cô đáp:

-Ồ, con không cần phải xin lỗi đâu. Với ta thì không cần. Con và ta sẽ hòa hợp với nhau mà. Nói rồi cô đặt một ngón tay vào dưới cằm tôi. Bắt tôi phải ngẩng lên nhìn cô.

- Zachariah Pepper, ta sẽ để mắt đến con.

Ngay cả qua làn găng, ngón tay cô cũng lạnh buốt.

Lạnh như nước đá.

4

- Ôi, Zach-a-ri-ah! - Tôi nghe thấy tiếng Chris gọi.

Tôi nhìn thấy nó và Marcy đang ngồi ở phía bên kia tiệm cà phê. Tôi lách qua những chiếc bàn dài đến ngồi phịch xuống chiếc ghế dài bên cạnh chúng. Chris nghiêng người tới và hôn chụt một cái:

- Zach-a-ri-ah, một cái tên đẹp làm sao! - Nó kêu lên bằng cái giọng rõ ràng mà cô Gaunt rất khoái đó.

Tôi cố phớt tỉnh, hỏi:

- Thế nào, các cậu nghĩ thế nào về cô Gaunt?

Tiffany Loomis từ góc bàn gọi với sang:

- Tớ nghĩ là cảnh sát thời trang nên bắt giữ cô ấy ngay. Không biết cô ấy lấy đâu ra cái bộ quần áo ấy nhỉ?

Danny Abernathy nói:

- Có khi cô ấy tưởng hôm nay là Lễ hội Ma cũng nên.

Tiffany tán thành:

- Phải. Nhưng quần áo cô ấy còn kinh hơn cả trang phục trong Lễ hội Ma kia.

Tôi hỏi:

- Các cậu có để ý thấy da cô ấy nhợt nhạt như thế nào không? Không hiểu cô ấy có bao giờ đi ra ngoài trời không nhỉ?

Marcy đã ăn hết miếng sandwich của mình. Nó ngồi nhìn đăm đăm ra sân hồi lâu rồi nói:

- Cô Gaunt có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng cô ấy dạy giỏi thật sự. Ví dụ như khi cô dạy đánh vần từ weird: Weird là một từ lạ - thường thường âm i không đi sau âm e, ngoại trừ tuân theo quy luật c.

Tôi nói:

- Cô ấy là một cô giáo giỏi. Nhưng chắc là vì cô ấy dạy lâu lắm rồi. Tớ nghĩ cô ấy phải đến một trăm tuổi.

Chris nói:

- Các cậu biết là tớ nghĩ thế nào về cô Gaunt không? Tớ nghĩ là cô ấy say đắm Zach-a-ri-ah.

Tôi quát lên:

- Câm đi.

Tiffany cười, nói:

- Tuần này cô ấy bắt cậu phải cho Homer ăn.

Tôi ngược nhìn đồng hồ của tiệm cà phê. Mười phút nữa mới hết giờ ăn trưa.

- Bây giờ tớ sẽ đi cho nó ăn. Tớ muốn cho nó ăn một ít táo trong phần của tớ.

Marcy nói:

- Tớ cũng đi. Tớ còn một mẫu cần tây.

Chris nói thêm:

- Tớ cũng đi. nhưng nó đừng hòng kiếm được miếng nào trong suất ăn của tớ.

Cả ba chúng tôi cầm ba lô và đi về phía phòng học.

Khi chúng tôi chạy vào lớp, cô Gaunt gọi:

- Này các con. Các con thật là những học sinh ham học. Còn mười phút nữa mới bắt đầu tiết

học mới kia mà.

Tôi giải thích:

- Con muốn cho con Homer ăn.

Cô nói:

- Zachariah, con quả là rất chu đáo.

- Cám ơn cô ạ - Tôi lẩm bẩm. Tôi chờ Chris lên tiếng cười. Nhưng nó không cười. Nó đang nhìn chăm chăm qua vai tôi, vừa chỉ vừa nói:

- Nhìn kìa. Có chuyện gì thật khủng khiếp đã xảy ra với Homer.

- Con chó ma ăn thịt nó chắc? - Tôi bật lại. Chẳng lẽ Chris lại nghĩ rằng tôi có thể bị lừa một lần nữa vì những trò ngu ngốc của nó ư?

Chris nói:

- Tớ không đùa đâu. Có chuyện gì đó rất kỳ quặc đang diễn ra.

Tôi quay lại và nhìn con chuột.

Tất cả lông trên người con Homer đã biến thành trắng tinh.

5

Tất cả học sinh đi ăn trưa đều đã quay lại lớp. Chúng tôi xúm xít quanh chiếc lồng của con Homer.

Chris nói:

- Có khi ai đó đã đổi con chuột của chúng mình. Biết đâu đó không phải là Homer thì sao?

Marcy khẳng khẳng:

- Ồ, đó chính là Homer mà. Nhìn cái tai nó mà xem. Có thấy cái sọc nhỏ trên đó không? Các cậu có nhớ cái lần nó bị tai nạn không? Vẫn là con Homer đây mà.

Tôi nói:

- Tớ có nghe nói người ta có thể bị như thế này sau khi trải qua một chuyện gì đó rất đáng sợ. Chỉ có điều tớ không biết là đối với thú vật cũng như vậy.

Nhưng đúng thế đấy. Và tôi biết ai là người có lỗi trong chuyện này rồi.

Cô Gaunt.

Tôi nhớ sáng nay khi cô Gaunt đứng gần cái lồng, con Homer đã phản ứng lạ lùng như thế nào. Chắc thế nào cô giáo cũng có can dự vào chuyện này, tôi nghĩ. Nhất định là như vậy.

Cô Gaunt đi tới sau chúng tôi, hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Chris đứng lùi ra khỏi cái lồng để cô Gaunt có thể nhìn thấy và giải thích:

- Homer biến thành trắng tinh.

Ngay khi vừa nhìn thấy cô Gaunt, cả người con Homer đã bắt đầu run lên bần bật. Và nó vùi đầu vào đồng mặt cửa.

Nó đang run, tôi nhận thấy. Thú vật thường biết phân biệt con người rất giỏi. Và Homer đang khiếp sợ. Ai cũng có thể nhìn thấy điều đó.

À hà, tôi nghĩ. Nếu như cô Gaunt là ma thật thì sao!

Cô Gaunt nói, cắt ngang những suy nghĩ của tôi:

- Tự nhiên biến thành trắng tinh như thế này chẳng có gì là khác thường. Rất nhiều loài vật trở thành trắng tinh khi mùa đông sắp đến. Đó là cách để chúng ngụy trang cho mình.

Danny hỏi:

- Thưa cô có phải chúng làm thế để khỏi bị các con thú khác ăn thịt không ạ?

Cô Gaunt mỉm cười với Danny:

- Giỏi lắm, Danny. Rất khó phát hiện một con vật trắng toát trong tuyết trắng. Và khó nhìn thấy có nghĩa là khó bắt được - và khó ăn thịt nữa.

- Thế có ai biết còn con vật nào khác cũng đổi màu vào mùa đông không?

Marcy nói vào:

- Con chồn ecmin có phải không ạ?

- Giỏi lắm, Marcy. - Cô Gaunt nói. - Cũng có thể đó là một biểu hiện cho thấy Homer thiếu vitamin. Điều đó cũng thường khiến loài vật thay đổi màu sắc. Có lẽ chúng ta nên hỏi thêm cô giáo dạy khoa học.

Nghĩ là cô Gaunt nói cũng có lý. Tôi lẩm bẩm:

- Ồ, mình lại bắt đầu rồi đấy. Mình gần như phát hoảng trước một chuyện vớ vẩn. Tối nay mình phải đọc cho xong cuốn "Những đứa trẻ Thần thông" mới được.

Cô Gaunt vỗ tay:

- Thôi các con, cho Homer ăn xong đi. Chúng ta còn nhiều việc phải làm.

Tôi rút cái lon đựng nước của con chuột và đi tới bồn rửa mặt ở phía sau lớp để đổ nước. Cô Gaunt đi theo:

- Zachariah, con có vẻ thích thú với bài giảng khoa học nho nhỏ của ta thì phải.

Tôi không biết nói gì. Tôi biết Chris đang nhìn mình. Miệng nó lại cong lên trong cái nụ cười ngớ ngẩn đó.

Cô Gaunt không chờ tôi trả lời mà nói thêm:

- Ta thấy rất thích dạy học khi có một học sinh nhiệt tình như thế.

Tôi gật đầu và vội vã cầm lon nước đi nhanh về chỗ chuồng con Homer. Lúc tôi đi ngang qua, Chris nói thì thầm với Tiffany:

- Cục cưng của cô giáo đã đến rồi đây.

Tiffany cười khúc khích.

Lúc tôi trở lại bàn mình, cô Gaunt đã bắt đầu bài giảng lịch sử. Cô nói:

- Chiều nay chúng ta tiếp tục nghiên cứu về cuộc Cách mạng Mỹ.

Cô mở một cái hộp và lấy ra một nắm những chú lính chì cũ kỹ đặt lên bàn. Cô ra lệnh:

- Danny, mời con lãnh đạo quân Anh. Hãy lên nhận quân của mình đi.

Trong khi Danny đi lên trên lớp, cô Gaunt hỏi:

- Ai muốn nhận vai trò của George Washington?

Rất nhiều người giơ tay. Cô đưa mắt nhìn khắp phòng.

Tôi ngồi nhìn xuống mặt bàn. Trông những chú lính chì có vẻ rất hay, nhưng tôi không muốn bị cô chọn để làm bất cứ cái gì.

Cô giáo gọi:

- Zachariah, con có thể lãnh đạo quân khởi nghĩa được không?

Tôi nghe thấy Chris cười khúc khích.

Tôi lê chân bước lên bàn cô Gaunt và lấy một nắm lính chì.

Chính lúc đó tôi nhận thấy trên cổ cô Gaunt có cái gì đó. Một vết mực đỏ thẫm. Rất to và rất dài.

Tôi không muốn cô Gaunt nhận thấy mình đang nhìn cô, vì thế tôi nhìn xuống đám lính chì. Rồi tôi liếc trộm một cái nữa.

Cái vật trên cổ cô Gaunt động đậy.

Nó sống!

Một con giun to tướng, nhầy nhầy bò trên cổ cô Gaunt.

Con giun rất to và trông ươn ướt. Tôi nhìn cô Gaunt giơ tay lên và lấy nó khỏi cổ. Rồi cô bóp nát nó bằng những ngón tay đi găng và vứt vào sọt rác.

Tôi liếc nhìn bọn nó. Tất cả bọn chúng đang xúm xít quanh tấm bản đồ khổng lồ mà cô Gaunt đã trải ra trên sàn. Không ai để ý thấy điều gì.

Có khi đó chỉ là một mẩu giấy, tôi cố thuyết phục mình. Nhưng tôi không tin như vậy.

Suốt buổi chiều hôm đó tôi không nói chuyện với ai. Sau giờ học lịch sử chúng tôi làm một tấm thiệp để gửi cho cô Prescott. Sau đó đến giờ về nhà.

Marcy, Chris và tôi cùng ra về. Nhưng tôi không hề nói với chúng về những điều mình đã nhìn thấy.

Đêm đó tôi dứt khoát đọc hết cuốn "Những đứa trẻ Thần thông".

Được rồi, Zack - sáng hôm sau tôi tự nhủ trong khi mở cửa lớp - đã đến lúc rồi. Hôm qua mà không hề nhìn thấy con giun nào trên cổ cô Gaunt. Hãy nhớ lại xem "Những đứa trẻ Thần thông" nói gì: Bạn chỉ nhìn thấy những điều mà bạn nghĩ là sẽ nhìn thấy.

Và mày luôn luôn nghĩ là sẽ nhìn thấy một điều gì đó đáng sợ, tôi nhắc mình.

Nhưng bây giờ thì không thể nữa!

Tôi bình tĩnh đi về bàn mình và ngồi xuống. Tôi nhìn cổ cô Gaunt thật kỹ. Da trắng muốt. Chẳng có gì khác nữa. Không có con giun nào.

Cô điểm danh và tôi bắt đầu thấy thoải mái. Chúng tôi đọc Lời thề Trung thành.

Sau đó chúng tôi bắt đầu tiết toán. Cô Gaunt hỏi:

- Ai muốn lên bảng và giảng cho cả lớp biết cách nhân một số thập phân?

Tôi cố làm cho mình khuất đi. Tôi ngồi rúm xuống ghế. Tôi an toàn. Rất nhiều đứa khác giơ tay.

Cô Gaunt hỏi:

- Thế nào, Zachariah?

Tôi thú nhận:

- Thừa cô Gaunt, thực ra con rất kém về số thập phân ạ.

- Chính vì thế chúng ta mới phải đi học, đúng không nào? - Cô Gaunt hỏi. - Như vậy chúng ta mới có thể học hỏi được thêm.

- Nhưng thừa cô, con không... - Tôi cất lời, nhưng ấp úng, miệng bỗng khô khốc.

- Con không khỏe, phải không nào? - Cô Gaunt hỏi, giọng hơi cao lên. - Con nuốt hơi khó, đúng không? Con có cần phải đến gặp y tá nhà trường không? - Cô vừa nói vừa đi giữa hai hàng ghế để đến chỗ tôi.

Cô giơ tay ra định áp lên trán tôi.

Tôi lùi ra:

- Thừa cô, con không sao cả ạ. Con vẫn khỏe.

Tôi không hề muốn chạm vào bàn tay lạnh như nước đá đó một lần nữa.

Cô Gaunt lại giơ tay ra lần nữa. Đôi tay đi găng của cô có mùi gì như mùi đất. Và trông hơi bẩn bẩn.

Và khi cô đặt bàn tay lên trán tôi, tôi nhớ lại tay bà nội tôi đôi khi lạnh buốt như thế nào. Bà nội tôi bảo đó là do tuần hoàn không tốt, và người già hay bị như vậy.

Tôi buộc mình phải ngồi im. Cô Gaunt làm sao cầm được tay khỏi lạnh buốt.

Nhưng khi cô chạm vào tôi, tôi cảm thấy cái lạnh như xuyên vào trong đầu. Như một cảm giác đau nhói.

- Tốt lắm, con không sốt, Zachariah. - Cô Gaunt nói. - Hay là con sợ sẽ có sai sót và các bạn trêu chọc.

Tôi nhún vai:

- Con chẳng hiểu gì về số thập phân cả.

- Không sao đâu. Sẽ không một ai cười con cả, Zachariah. Trong lớp ta dạy thì không. Hơn nữa, ta chưa bao giờ gặp một Zachariah nào không biết nhân số thập phân cả.

Tôi nhìn quanh cả lớp. Không học sinh nào trong lớp tỏ ra sắp cười. Ngay cả Chris cũng không. Nhưng dẫu cho bây giờ bọn chúng không cười thì tôi biết thừa sau khi tan học chúng sẽ đem tôi ra làm trò cười.

Nhưng không còn cách nào khác cả. Tôi đành đi lên bảng.

- Ba mươi bảy phẩy hai mươi chín nhân với bốn trăm bảy mươi hai phẩy sáu mươi ba. - Cô Gaunt đọc. - Hãy viết lên bảng đi, Zachariah.

Tay tôi run rẩy, chỉ viết nổi những con số.

Cô giáo nói:

- Tiếp tục. Bây giờ viết kết quả ra đi.

Tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn, nói:

- Con không thể.

- Tại sao lại thế, Zachariah? - Cô Gaunt hỏi.

- Tại vì con không biết phải làm thế nào cả.

Chẳng lẽ cô Gaunt định bắt tôi đứng đây cả ngày sao? Tôi bắt đầu hoảng sợ, hai tai nóng lên.

Cô Gaunt quả quyết nói:

- Zachariah, con có thể làm được đấy. Ta biết là con có thể làm được mà, đúng không?

Cô bước về phía tôi.

Cót két. Cót két. Cót két. Tôi lại nghe thấy tiếng con Homer trong lồng đang cuống cuồng kéo cái cối xay.

Cô Gaunt nói:

- Yên nào, Homer. Để yên cho Zachariah tập trung suy nghĩ nào.

Tiếng cóc két im bật.

Tay tôi bơi bơi trong không khí. Tôi vờ vờ viên phấn giữa mấy ngón tay nhưng chẳng cảm thấy gì cả. Những ngón tay tôi dần dần cả ra.

Có chuyện gì thế nhỉ? Tôi cảm thấy như tay mình bị nam châm hút lên. Và giờ lên bảng.

Rồi tôi bắt đầu viết. Tay tôi cứ viết hết con số này đến con số khác.

Cô Gaunt nói rất tự hào:

- Giỏi lắm, Zachariah. Ta biết là con có thể làm được mà.

Nhưng tôi biết không phải mình làm phép tính đó. Một cái gì đó đã làm thay tôi.

Một cái gì đó đã điều khiển cánh tay tôi.

Tay tôi lại thông xuống cạnh sườn. Viên phẩn văng khỏi tay. Nó rơi xuống sàn và gãy.

Cô Gaunt nói:

- Giỏi lắm, Zachariah. Con có thể về chỗ.

Tôi loạng choạng đi giữa hai hàng ghế để về chỗ và ngồi vào ghế. Tay tôi hơi đau đau. Ngựa ngựa.

Tôi nhìn xuống tay và lắc lắc ngón tay.

Tôi ngược nhìn cô Gaunt. Cô mỉm cười với tôi vẻ tự hào - và nháy mắt.

Chính là cô, tôi nghĩ. Cô Gaunt đã bắt tôi viết ra những con số chính xác. Cô đã điều khiển cánh tay tôi.

"Những đứa trẻ Thần thông" chả hề nhắc đến những chuyện như thế này. Tôi phải nói cho Chris và Marcy biết. Đây không phải là chuyện do tôi tưởng tượng ra. Đây là chuyện có thật.

Khi tiếng chuông báo giờ ăn trưa vang lên, tôi lao ngay ra cửa. Tôi đứng ngoài hành lang chờ Chris và Marcy.

Nhìn thấy tôi, Marcy reo lên:

- Cậu làm toán giỏi đấy.

Chris tán thành:

- Đúng thế.

Tôi bảo chúng:

- Không phải tớ làm đâu.

Chris hỏi:

- Cậu nói thế nghĩa là thế nào?

Tôi ra hiệu cho bọn chúng đi xa khỏi cửa. Tôi không muốn cô Gaunt - hay bất cứ ai khác - nghe thấy tôi nói gì.

Tôi nhắc lại:

- Không phải tớ làm đâu. Tớ chẳng biết đáp số là bao nhiêu, và tớ cũng không hề động đậy tay.

Chris hỏi:

- Cái gì?

Tôi thì thầm:

- Cô Gaunt đã điều khiển tớ. Bà ấy làm cho tay tớ chuyển động. Bà ấy là ma đấy. Tớ biết chắc như vậy.

Chris khoanh tay trước ngực và lùi lại vài bước, ré lên:

- Không!

Và nó bắt đầu cười.

Marcy khấn khoản:

- Nào, Zack.

Tôi khẳng khẳng:

- Thử nghĩ mà xem. Đúng vào hôm cô giáo mới xuất hiện thì Homer biến thành trắng xóa.

Nếu bị sợ hãi thì người ta sẽ bị bạc cả tóc, đúng không nào?

Chris đùa:

- Mẹ tớ bảo là từ cái hôm có tớ thì tóc mẹ tớ trở nên bạc trắng.

Marcy không để ý đến lời Chris:

- Cô Gaunt đã giải thích hiện tượng Homer trở nên trắng tinh rồi, nhớ không? Để ngứa trang hoặc là vì thiếu vitamin.

Tôi khẳng khái:

- Nhưng còn có những chuyện lạ lùng khác nữa xảy ra.

Chris xen vào:

- Phải, đừng quên. Đó là chuyện Zack tìm được lời giải đúng cho câu hỏi về số thập phân.

Marcy đập vào vai Chris.

Tôi nói:

- Marcy, Chris nói đúng đấy. Tớ có biết cách giải đâu. Tớ nói cho các cậu biết: cô giáo đã làm cho tay tớ chuyển động. Còn một chuyện nữa. hôm qua tớ nhìn thấy một con giun trên cổ cô Gaunt, và thậm chí bà ta chẳng buồn bận tâm vì nó. Bà ta chỉ bắt nó đi thôi.

Marcy kêu lên:

- Tởm!

Chris đế vào:

- Tuyệt!

Tôi hỏi:

- Vậy thì chúng ta phải làm gì với cô Gaunt đây?

Chris nói:

- Đem cho bà ấy một chai thuốc Đuối Giun chẳng? Tớ đã cho con chó của em họ tớ thứ đó đấy.

Thực sự tôi chẳng trông mong Chris giúp được gì cho mình. Nhưng Marcy sẽ nói gì?

Marcy lắc đầu:

- Quả thật bà ta rất đáng kinh, Zack. Nhưng bà ta không phải là ma. Chẳng có ma quỷ gì đâu. Ngay cả Marcy, bạn thân nhất của tôi, cũng không tin tôi. Vậy tôi biết làm gì bây giờ?

Marcy nắm cánh tay tôi và kéo tôi đi dọc hành lang:

- Thôi đi ăn đi. Biết đâu sau khi ăn trưa xong cậu sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Chris nói khi đi theo chúng tôi tới tiệm cà phê:

- Tớ đói đến nỗi có thể ăn hết cả một con ngựa ma.

Đột nhiên tôi dừng lại. Marcy hỏi:

- Sao thế?

- Chẳng sao cả. Tớ để quên phần ăn trưa ở bàn. Tớ sẽ đến chỗ các cậu sau.

Tôi chạy nhanh dọc hành lang. Nếu như cô Gaunt vẫn còn ở trong lớp học thì tôi sẽ bỏ không ăn trưa, tôi nghĩ. Bởi vì nhất định tôi sẽ không chịu vào lớp một mình đâu.

Tôi nhòm vào. Lớp vắng tanh.

Tôi vội vã đi tới chỗ bàn mình và mở nắp bàn ra.

Có cái gì trắng trắng rơi xuống đất.

Đó là một chiếc găng tay của cô Gaunt.

Tại sao một chiếc găng tay của cô Gaunt lại ở trong ngăn bàn của tôi? Tôi băn khoăn. Chắc bà ta đang loanh quanh đâu đây, tôi đoán. Và chẳng may đánh rơi chiếc găng tay ở đây.

Trong bữa ăn trưa tôi không nói gì với Marcy hay Chris về chiếc găng tay. Thật sự tôi không thích thấy nói chuyện nữa.

Sau giờ ăn trưa chúng tôi đi vào lớp. Cô Gaunt chưa kịp nói gì Chris đã giơ tay thẳng tắp.

Ôi, không - tôi nhấp nhồm trong ghế. Nó sắp nói cho mọi người biết những điều tôi kể. Nó sắp nói với mọi người rằng cô Gaunt là ma.

Chris nói:

- Thừa cô Gaunt, sắp đến Lễ hội Ma.

Tôi ngồi xuống và buông một tiếng thở phào. Chris nói:

- Và cô Prescott nói rằng chúng con sẽ có một buổi liên hoan vào ngày thứ sáu tới.

Cô Gaunt nói:

- Vậy thì các con sẽ có buổi liên hoan đó. Bây giờ chúng ta hãy bắt đầu bằng những thứ cần có.

Debbie nói to:

- Bánh quy.

Cô Gaunt bắt đầu viết lên bảng. Viên phấn gãy và rơi khỏi tay bà ta. Bobby Dreyfuss nhặt lên đưa cho bà. Nó ngồi ngay bàn đầu.

Tôi không đọc được những chữ cô Gaunt viết trên bảng. Các chữ to bé không đều nhau. Và rất nghiêng ngả.

Marcy nói:

- Các thứ để trang trí.

Viên phấn cọ lên bảng trong khi cô Gaunt viết tiếp danh sách. Bà ta lại đánh rơi viên phấn.

Bobby lại nhặt viên phấn lên đưa cho bà ta và hỏi:

- Tay cô làm sao thế ạ?

Cô Gaunt nói:

- Cô hơi bị viêm khớp. Khi già người ta hay bị thế mà.

Bobby hỏi:

- Thừa cô Gaunt, thế tay kia của cô có bị viêm khớp không ạ?

Tôi thấy cô Gaunt lúc nào cũng đút tay phải vào trong áo. Có phải là bà ta thường viết bằng tay ấy không nhỉ? Tôi nghĩ hình như có, nhưng không nhớ rõ.

Cô Gaunt nói:

- Tại sao chúng ta lại không tập trung vào những thứ cần cho buổi liên hoan nhỉ?

Bobby nói:

- Nhưng con chỉ...

Cô Gaunt nói vẻ cứng nhắc:

- Nào Bobby. Tiếp tục danh sách đi.

Cô Gaunt bỏ viên phấn xuống khay và nói:

- Có lẽ chúng ta chẳng cần lập danh sách làm gì nữa. Debbie, con thích nước giải khát gì nào?

Debbie ngập ngừng hỏi:

- Cô muốn nói là đồ uống ấy à?

Cô Gaunt đáp:

- Đúng thế, cưng ả. Thường thường trong một bữa tiệc Lễ hội Ma người ta hay thích uống rượu táo. Con có uống được thứ đó không?

Debbie nói:

- Có ả, thưa cô Gaunt.

- Thế đĩa và tách thì thế nào?

Danny vẫy tay lên trời:

- Bố con làm ở Dalby. Con tin là bố con có thể cho chúng ta dùng miễn phí được.

Cô Gaunt nói:

- Tốt lắm. Con hãy cảm ơn bố con hộ chúng ta.

Chris hỏi:

- Có được chơi các trò chơi không ả? Chúng con đã quyên được một ít tiền ả.

Cô Gaunt hỏi:

- Các con định chơi trò gì, Chris? Một trò gì đó kiểu như Buộc Đuôi Vào Lừa ư?

Chris nói:

- Kiểu như Đóng Nanh Cho Ma Sói thì hơn ả. Hay là Người Chết Dựng Đứng vậy?

- Những trò đó nghe có vẻ hơi đáng sợ, phải không nào? - Cô Gaunt hỏi. Chẳng lẽ bọn trẻ các con lại thích những trò đó thật ư?

Chris khẳng khẳng:

- Đây là Lễ hội Ma kia mà. Phải sợ mới được ả. Con cuộc là chúng ta sẽ tìm được trò gì đó thật hay ở tiệm Dalby.

Cô Gaunt nói:

- Thế sao các con không thử đến tiệm Mua Đến Khi Nào Ngã xem sao. Đó là một chỗ mới ở gần tiệm Stop "N". Hãy đi cùng với Zack và Marcy. Các bạn ấy có thể giúp con chọn các thứ trang trí ở đó đấy. Nhưng đừng có mua thứ gì khủng khiếp quá đấy nhé.

Hồi chuông hết giờ vang lên. Tôi nhảy ra khỏi ghế và đi ra cửa.

Cô Gaunt gọi theo:

- Zachariah, con có thể ở lại đây một lát không?

Tôi hỏi:

- Chỉ một mình con thôi ả?

Bà ta nói:

- Đừng lo. Ta chỉ muốn hỏi con một câu nhỏ thôi, cưng ả.

Cô Gaunt chờ cho đến khi tất cả mọi người đã rời khỏi lớp. Rồi bà ta đóng cửa lại và quay về phía tôi.

Bà ta hỏi:

- Đưa lại cho ta được không?

- Đưa gì ả, thưa cô Gaunt?

Bà ta nói:

- Zachariah, con đang giữ một vật của ta mà.

Tôi nói:

- Con có lấy gì đâu. Thật mà.

Bà ta nói:

- Nhưng ta nhìn thấy con bỏ nó vào trong túi áo, cưng ạ. Chắc là bây giờ nó vẫn ở trong đó mà.

Tôi thò tay vào túi áo. Chiếc găng tay của cô giáo. Tôi quên đứt mất là mình đã nhét vào đó. Tôi rút chiếc găng tay ra. Nó tuột khỏi tay tôi và rơi xuống đất.

Cô Gaunt hỏi:

- Zachariah, con có thể nhặt chiếc găng tay đó lên cho ta được không?

Trong khi cúi xuống, tôi nói ;

- Thưa cô Gaunt, con rất áy náy vì cô bị đau khớp ạ.

Nói rồi tôi đưa cho cô chiếc găng tay.

- Đau khớp gì kia, cưng?

- Nhưng mà cô nói với Bobby...

Cô Gaunt nói:

-Ồ, Bobby quá tọc mạch. Ta phải nói gì đó với nó chứ, đúng không nào?

Bà ta đưa tay trái ra để cầm lấy chiếc găng tay. Rồi rút tay phải giấu dưới vạt áo ra.

Trên ngón tay chẳng có chút da nào cả!

Toàn xương.

Xương của một bàn tay người.

9

Tôi bảo Marcy và Chris:

- Tay bà ta - thật là kinh khủng. Không có một tí da nào trên đó cả.

Đầu gối tôi cứng lại khi tôi nói ra điều đó.

Chúng tôi đang trên đường đến tiệm để mua đồ trang trí cho lễ hội - đến cái tiệm mà cô Gaunt nói.

Tôi nói thêm:

- Và lẽ ra chúng ta không nên đến cái tiệm này. Chúng ta không nên làm bất cứ điều gì cô Gaunt bảo.

Chris nói:

- Tớ biết cậu rồi. Nhưng cậu nhìn bàn tay cô giáo bao nhiêu lâu nào?

Tôi thừa nhận:

- Chỉ thoáng qua thôi. Cho đến khi bà ta đi xong găng vào tay. Nhưng thế là đủ rồi. Tớ đã bảo các cậu rồi - cô Gaunt là một con ma.

Marcy nói:

- Nào, Zack. Khi người ta già đi sẽ như thế đấy. Người ta bị gầy đi rất nhiều.

Tôi khẳng khẳng:

- Không phải chỉ là gầy đi đâu. Đó là xương - trông như xương của một bộ xương người thật sự.

Chris chỉ về phía trước và nói:

- Nhìn kia! Kia rồi. Cửa hàng đồ trang trí kia rồi.

Tôi nhìn sang bên kia đường. Đúng vậy, cửa hàng đó kia rồi. Cô Gaunt nói rằng tên cửa hiệu là Mua Đến Khi Ngã. Nhưng biển hiệu trên cửa hàng lại đề là Mua Đến Khi Ngã Xuống Chết.

Nhìn thấy tấm biển, Chris trêu tôi:

- Ô...ô.ô. Zack, trong ấy thể nào cũng có ma đấy. Có chắc là cậu dám vào không?

Marcy sang đường, nói:

- Chris, thôi đi đừng có ngớ ngẩn thế nữa.

Chúng tôi đến gần cửa hiệu, tôi nói:

- Hình như không mở cửa. Tớ chẳng thấy có ánh đèn nào bên trong cả.

Marcy là người đầu tiên đến trước cửa của cửa hiệu. Nó nói:

- Ô, tớ hiểu rồi. Người ta sơn cửa sổ toàn màu đen. - Nó áp mặt vào cánh cửa sổ đen ngòm, khum tay che mắt. - Tớ chẳng nhìn thấy cái gì trong đó cả.

Nó đẩy cửa. Cánh cửa mở ra một cách dễ dàng.

Trong nhà, chỉ có một bóng đèn trần treo trên trần. Nó đung đưa tới lui, tới lui và hắt thành những bóng đen đáng sợ.

Cửa hàng có vẻ rất rộng, nhưng trong ánh sáng tối mờ mờ này khó mà nói chắc được. Và hình như vắng tanh không có một ai.

Chris gọi:

- Này, có ai ở đây không đấy?

Không ai trả lời.

Cánh cửa sập lại sau lưng chúng tôi.

Chris lại gọi:

- Có ai ở đây không đấy?

Tôi nghe thấy tiếng sột soạt nho nhỏ. Rồi im lặng.

Mắt tôi đã quen với bóng tối. Cửa hiệu xếp đầy những chiếc giá đựng hàng cao đến tận trần nhà. Phía sau những cái giá hàng đó, phần sau của cửa hiệu chìm trong một ánh sáng đỏ thẫm.

Marcy nói:

- Thôi chúng mình đến Dalby đi. Chỗ này kinh lắm.

Tôi tán thành:

- Phải.

Chris cãi lại:

- Tớ muốn ở đây. Cuộc là chúng mình sẽ tìm được một thứ gì đó rất tuyệt cho Lễ hội Ma. Với lại tớ đã hứa với mẹ tớ là bốn giờ sẽ có mặt ở nhà. Tớ không đủ thời gian để đi chỗ khác nữa đâu.

Chris vội vã đi dọc những lối đi chật hẹp giữa hai hàng giá.

Tôi đi theo Chris. Tôi không muốn nó nói với tất cả mọi người ở trường là tôi sợ mất vía khi bước vào một cửa hiệu bán đồ trang trí cho Lễ hội Ma.

Mọi thứ có mùi là lạ. Kiểu như mùi mốc - hoặc mùi nấm. Và sàn nhà có vẻ lổn nhổn không bằng phẳng. Tôi nghe thấy có gì sào sạo dưới chân mình.

Phía sau tôi Marcy lẩm bẩm:

- Làm thế nào có thể mua cái gì ở đây một khi chẳng nhìn thấy gì kia chứ?

Chúng tôi bước tới vài bước nữa.

Sào sạo. Sào sạo. Sào sạo.

Marcy hỏi:

- Cái gì kêu ấy nhỉ?

Tôi nhìn xuống sàn nhà, nói:

- Tớ không biết. Nghe như chúng mình đang đi trên một đồng vỏ hồ đào hay gì đó.

Tôi ngồi xổm xuống và nhìn xuống chân - và thấy chúng. Hàng triệu con.

Hàng triệu con bọ cánh cứng mảnh khảnh đang bò lổm ngổm trên sàn.

Marcy cũng nhìn thấy chúng. Và hai chúng tôi há hốc miệng.

Đột nhiên ánh đèn bật sáng rực trên đầu chúng tôi. Marcy quỳ xuống để nhìn kỹ những con bọ cánh cứng. Rồi nó nhặt một con lên, nói:

- Bằng nhựa. Những con bọ bằng nhựa.

- Ừ, tớ đoán là dùng để trang trí toàn bộ cửa hàng bán đồ cho lễ hội ma. Kinh quá nhỉ?

Cả hai chúng tôi cười.

Tôi hỏi:

- Đây, Marcy. Đèn vừa bật lên. Ai bật công tắc thế nhỉ?

Cả hai chúng tôi nhìn quanh. Không thấy bóng ai.

Marcy hỏi:

- Chris đâu?

Tôi nói:

- Vừa mới cách đây một phút nó đứng ngay trước mặt tớ.

Tôi đoán chắc Chris đang nấp ở đâu đó giữa các lối đi. Đang rình để nhảy xổ vào chúng tôi. Ồ, lần này nó sẽ không dọa được tôi đâu, tôi tự nhủ, tôi nhìn kỹ các hàng giá, tìm một thứ gì

thật đáng sợ có thể lấy để dọa Chris trước.

Cái giá bày hàng chật ních đủ những thứ lạ lùng. Một cái lọ đựng đầy những con mắt bằng thủy tinh. Một bàn tay khô. Một cái túi đựng đầy những khúc xương nhỏ. Mấy cái mặt nạ đáng sợ.

Tôi cầm hai cái điện thoại. Tôi đội lên đầu một cái mặt nạ tinh tinh. Bên trong mặt nạ có mùi hơi thối - như mùi thịt rữa. Nhưng tôi không quan tâm.

Tôi đưa cho Marcy cái mặt nạ thứ hai. Cái mặt nạ thật sự đáng sợ. Mặt một con quỷ có một mắt lồi ra từ một cái lỗ đầy máu.

Tôi cố sức hét thật to:

- Chris! Cậu ở đâu?

Rồi tôi ghé sát vào tai Marcy thì thầm:

- Tớ cuộc là Chris trốn sau cái góc kia. Chúng mình hãy dọa nó trước khi nó dọa bọn mình.

Marcy mỉm cười và đeo cái mặt nạ vào đầu.

Chúng tôi rón rén đi về phía cuối lối đi. Tôi hy vọng là Chris không nghe thấy tiếng sạo sạo của những con bọ cánh cứng ngổ ngẩn này.

Tôi quay lại Marcy và giơ ba ngón tay lên. Marcy gật đầu. Cả hai chúng tôi sẽ nhảy qua cái góc kia sau khi đếm đến ba.

Tôi ra hiệu và nhảy tới. Tôi đập vào ngực và hú lên.

Marcy rú lên một tiếng - dài và the thé. Tôi khoái quá. Nghe Marcy rú như rất sợ thật.

Có người đang đứng ở phía sau cái góc đó thật. Nhưng đó không phải là Chris. Đó là một người đàn ông. Một người lạ lùng nhất tôi từng nhìn thấy. Đầu ông ta to và tròn - to như một quả bóng rổ. Làn da nhầy nhụa kéo dài lên tận đỉnh cái đầu hói của ông ta. Ông ta mặc một chiếc áo choàng màu đen trong suốt dài lết phết đến tận đất.

Marcy bấu ngón tay vào tay tôi và chỉ vào một vật đang nằm trên mặt đất dưới chân người đàn ông.

Đó là Chris. Nằm im như chết.

Một dòng máu ứa ra từ khoe miệng nó.

10

Tôi gào lên:

- Ông đã làm gì Chris?

Marcy và tôi giật phắt mặt nạ ra và quỳ sụp xuống cạnh Chris. Marcy kêu lên:

- Chris! Chris, cậu có bị sao không?

Mắt Chris nhấp nháy. Nó cố ngồi dậy, rồi kêu lên:

- Thua nhé!

Marcy và tôi quắc mắt nhìn nó.

Chris cười hi hí:

- Thế nào, các cậu. Nói gì đi chứ. Ê, các cậu có thấy cái loại máu giả này tuyệt không?

Người đàn ông hỏi đầu nói:

Phải, rất tuyệt. Đúng không nào?

Chris ngẩng phắt đầu lên và lồm cồm bò dậy:

- Ông là ai?

Ông già hỏi:

Ta ư? Ta là Sangfwad, chủ cửa hàng này. Ta có thể giúp gì cho các con đây?

Ông ta vuốt đầu một con vật nhỏ đầy lông đang rúc dưới cánh tay ông ta.

Chris lúng búng:

- Chúng cháu đến đây để mua các thứ chuẩn bị cho lễ hội ma.

Marcy nói thêm:

- Để mua một số trò chơi và đồ trang trí cho buổi liên hoan của lớp cháu.

Ông Sangfwad kêu lên:

- Ồ, ồ, ồ. Chắc hẳn Evangeline cử các cháu đến.

Nói rồi ông ta cười phô ra hai cái lỗ hổng to tướng nơi trước kia là hai chiếc răng cửa.

Chris hỏi:

- Evangeline ư?

Ông Sangfwad giải thích:

- Ở trường tiểu học Shadyside ấy mà. Cô giáo dạy thay ấy mà.

- Ôi... - Tôi kêu lên. - Chắc ông muốn nói đến cô Gaunt phải không ạ?

- Phải, phải. Cô Gaunt. Còn cháu chắc hẳn là Zachariah. - Ông Sangfwad nói và nhìn tôi rất

kỹ. - Evangeline đánh giá cháu rất cao.

Tôi hỏi:

- Ông có quen cô Gaunt thật không?

- Sao lại thế? Dĩ nhiên là có chứ. Cô Gaunt và tôi là bạn thân với nhau ở Shadyside từ hồi nào đến giờ. Phải không, Phoebe? - Ông ta hỏi con vật nhỏ màu xám đang rúc trong tay.

Tôi nói:

- Nhưng từ bé đến giờ cháu toàn sống ở đây. Chúng cháu chưa bao giờ nhìn thấy ông hay cô Gaunt cả.

- Cuộc đời thật là kỳ lạ, phải không nào? - Ông Sangfwad đáp.

Đó không phải là câu trả lời tôi đang chờ đợi.

Bằng cả hai tay, ông Sangfwad nâng con vật cưng của mình lên coi.

Hai con mắt đen của nó nhìn ra thô lỗ.

Rồi đến những cái râu.

Rồi đến những cái răng nhọn vàng ệch.

Một con chuột!

Tôi kêu lên:

- Ông đang cầm con chuột kia!

Ông Sangfwad hôn lên đầu con chuột:

- Ồ, đừng để Phoebe làm các cháu sợ. Nó rất dịu dàng đấy.

Chris cảnh cáo:

- Nó có thể cắn ông đấy.

Ông Sangfwad đáp:

- Chuột sẽ chỉ là chuột mà thôi.

Marcy nói:

- Có thể ông sẽ chết đấy.

Ông Sangfwad đáp:

- Ta nói là nó rất hiền. Ta không hề nói là nó không có hại.

Ông Sangfwad đặt con Phoebe xuống sàn. Tôi mong là nó sẽ nhảy đi. Nhưng thay vì thế nó lại quẩn quanh chân chúng tôi.

Ông Sangfwad hỏi:

- Nào, chính xác là các cháu cần thứ gì cho buổi liên hoan lễ hội ma của các cháu nào?

Chris hỏi:

- Ông có trò Đóng nanh vào ma sói và Người chết dựng dậy không ạ?

Ông Sangfwad đáp:

- Tại sao lại không? Dĩ nhiên là có chứ. Trên cái giá thứ ba kia kìa, và...

Chris đi về phía cái giá thứ ba không để cho ông Sangfwad kịp nói hết câu. Ông Sangfwad gọi với theo sau:

- Đừng quên lấy trò Quay thầy ma và Ma cà rồng nhé.

Marcy lịch sự hỏi:

- Ông có đồ trang trí cho lễ hội ma không ạ?

- Đồ trang trí cho lễ hội ma ấy ư? Cho các học sinh của Evangeline ư? Dĩ nhiên là ta có. Ta

đoán các con thích các dải băng màu đen và màu cam - đại loại là những thứ như vậy phải không?

- Đúng thế đấy ạ. - Tôi nói. Tôi rất sốt ruột muốn ra khỏi cửa hiệu này. Ông Sangfwad khiến tôi thấy rất kinh.

Sau khi chúng tôi đã có đủ những thứ cần thiết, Marcy và tôi gặp Chris ở quầy tính tiền.

Ông Sangfwad tính tiền. Marcy trả cho ông ta bằng số tiền chúng tôi đóng góp được.

Ông Sangfwad nói:

- E rằng ta hết túi đựng mất rồi. - Ông ta cúi xuống tìm dưới quầy. - Nếu các cháu có thể chờ một lát thì ta sẽ quay lại ngay.

Chris nhìn đồng hồ:

- Bốn giờ kém mười rồi. Tớ phải đi đây. Nếu hôm nay tớ về muộn thì mẹ tớ sẽ giết tớ.

Marcy bảo:

- Cứ về trước đi. Tớ và Zack có thể mang được cái đồ đồng này.

- Hay lắm. - Chris vội vã đi ra cửa. - Chào các cậu nhé.

Marcy và tôi đứng chờ bên quầy tính tiền. Tôi cứ nhấp nhóm đổi hết chân này sang chân khác. Tôi chỉ muốn ra khỏi đây ngay.

Tôi phàn nàn:

- Ông ấy làm cái gì mà lâu thế nhỉ?

Marcy nói:

- Ông ấy vừa mới đi xong mà. Kiên nhẫn một chút đi.

Tôi liên tục nhìn đồng hồ, và đề nghị:

- Có khi chúng mình có thể đem được đồng hồ này về mà chẳng cần túi xách đâu. Chúng mình trả tiền rồi. Đi thôi.

Marcy nói:

- Suyt. Ông ấy về rồi đây này.

- Được rồi, được rồi, được rồi. - Ông Sangfwad ngân nga một cách vui vẻ và đi đến quầy trả tiền. Ông chất tất cả đồng hàng chúng tôi mua vào một cái túi, hỏi:

- Các con tin chắc là đã mua đủ các thứ cho lễ hội ma chưa? Lễ hội ma là rất, rất, rất quan trọng đối với Evangeline đấy.

Rồi ông ta nhìn thẳng vào mắt tôi và nói thêm:

- Ta biết là con không muốn làm cho cô giáo thất vọng đâu.

11

Vừa bước chân ra khỏi cửa hiệu, tôi đã hỏi ngay Marcy:

- Thế nào? Bây giờ cậu đã tin tớ chưa?

Marcy hỏi:

- Tin cái gì kia?

- Tin rằng cô Gaunt là ma.

- Zack, cậu thật là kỳ cục.

Tôi rút lên thật sự:

- Sao cậu lại có thể nói như vậy được? Tất cả mọi thứ liên quan đến cô giáo đều rất lạ lùng - kể cả ông bạn Sangfwad và cái cửa hiệu khủng khiếp đó.

- Ông Sangfwad cũng hơi kỳ lạ... - Giọng nó nhỏ đi.

- Hơi kỳ lạ? - Tôi ré lên. - Con vật cưng của ông ta là một con chuột! Và cậu không nghe thấy ông ta nói à - ông ta nói là cô Gaunt và ông ấy sống ở đây từ hồi nào đến giờ.

Marcy hỏi:

- Thế thì sao?

- Thế cậu không thấy lạ là chúng ta chưa nhìn thấy ai trong hai người bọn họ bao giờ à?

- Nhưng... - Marcy toan nói.

Tôi cắt lời Marcy:

- Chiều mai khi tan học cậu hãy đi với tớ. Tớ sẽ theo dõi cô Gaunt. Tớ sẽ tìm được chứng cứ thật sự.

Marcy nói:

- Được.

Tôi vui mừng hỏi:

- Vậy có nghĩa rằng cậu tin tớ ư?

Marcy đáp:

- Không. Tớ sẽ đi với cậu để chứng minh một lần - cũng là lần cuối cùng là chẳng có một thứ gì gọi là ma quỷ cả.

- Cô Gaunt là ma, Marcy. Cậu sẽ thấy.

Liệu tôi nói có đúng không? Liệu cô Gaunt có phải là một con ma thật sự không?

Bây giờ tôi không tin chắc vào điều gì nữa cả.

Nhưng chúng tôi sẽ theo dõi cô Gaunt. Và cuối cùng thế nào chúng tôi sẽ biết được.

Tôi không hề biết cái quyết định đó của mình sẽ dẫn tôi đến đâu.

12

Sáng hôm sau chúng tôi đi học bằng xe đạp. Chúng tôi định sau đó sẽ dùng xe đạp đi theo cô Gaunt.

Tôi sốt ruột chờ tiếng chuông báo hết giờ vang lên. Nhưng đến cuối ngày tôi bắt đầu cảm thấy sợ. Nếu cô Gaunt bắt được chúng tôi đang theo dõi thì sao?

Ngay cả nếu như bà ta là một con ma thật thì cô sẽ rất tức giận. và chúng tôi sẽ gặp lỗi thôi to.

Nếu đúng bà ta là một con ma thì mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn.

Không hiểu ma sẽ làm gì khi có một kẻ làm vương chân nó?

Tôi không biết. Và tôi không muốn biết.

Cuối cùng tiếng chuông báo hết giờ vang lên. Marcy và tôi trốn sau đài kỷ niệm nhà trường trong hành lang trước. Chúng tôi nhìn bọn học sinh tan học ra về.

Rồi cô Gaunt xuất hiện. Bà ta đang đi đến gần hai cánh cổng sắt nặng nề. Tôi nhận thấy đứng trước hai cánh cổng đó trông bà ta gầy guộc và mỏng manh làm sao. Tôi băn khoăn không biết bà có thấy khó mở hai cánh cổng không. Tôi thì luôn cảm thấy chúng rất nặng. Nhưng khi bà ta vừa nắm lấy cái chốt và đẩy thì cánh cổng đã bật mở tung.

Tôi thì thầm với Marcy:

- Thấy chưa? Cậu có thấy bà ta mở cánh cổng đó dễ dàng thế nào không? Bây giờ cậu nghĩ thế nào nào?

Marcy nhìn tôi trừng trừng - cứ như là tôi hoàn toàn loạn trí.

Nhìn trả hay tranh cãi với Marcy cũng chẳng có ích lợi gì, tôi nghĩ. Cả hai chúng tôi sẽ tìm được chứng cứ ngay thôi mà.

Khi cánh cổng khép lại, chúng tôi rón rén đến gần nó. Chúng tôi mở hé nó ra và nhìn cô Gaunt đang leo xuống các bậc thềm.

Bà ta đang đi về phía sân trường. Khi bà ta vừa khuất sau mấy bụi cây chúng tôi vội chui ra.

Tôi kêu lên:

- Ôi, không! Chúng ta lạc mất bà ta rồi sao?

Marcy dấm vào sườn tôi:

- Không đâu.

Marcy nói đúng. Cô Gaunt kia - vừa từ sau bụi cây đi ra. Đang đạp xe đạp!

Trong khi chúng tôi chạy đến chỗ để xe đạp của mình, tôi nói:

- Tớ không tin được là cô Gaunt cũng đi xe đạp. Bà già quá rồi mà.

Chúng tôi nhảy lên xe đạp và đuổi theo.

Lúc chúng tôi đến được ngã tư đầu tiên thì cô Gaunt đã biến mất.

Marcy hỏi:

- Cậu có nghĩ là bà ta rẽ trái để lên đường Công viên không?

- Tớ không biết. Chúng mình phải đoán thôi.

Đèn bật sang xanh, chúng tôi rẽ trái lên đường Công viên. Cô Gaunt kia rồi - ngay phía trước chúng tôi. Tôi kêu lên:

- Đây rồi!

Cô Gaunt lại rẽ phải. Vào phố Fear.

Tôi nhớ lại anh tôi - Kevin - đã kể cho tôi nghe về phố Fear như thế nào. Anh tôi bảo rằng ở đó có những con ma độc ác nhất.

Tôi thì thầm với Marcy:

- Đấy. Cô Gaunt sống ở phố Fear.

Marcy quả quyết nói:

- Dẫu cho bà ta có sống ở phố Fear đi chăng nữa thì điều đó cũng không có nghĩa rằng bà ta là ma.

Chúng tôi đạp xe qua những ngôi nhà trên phố Fear. Hầu hết các ngôi nhà đã được sửa chữa lại. Một số ngôi nhà đã hoàn toàn đổ nát với những cái cổng xiêu vẹo và sơn tróc ra từng mảng.

Và một số nhà hoàn toàn bỏ không. Trùm lên những ngôi nhà đó là bóng của tòa biệt thự đã bị cháy rụi của phố Fear. Tòa biệt thự đó quả thật rất đáng sợ.

Chúng tôi đạp xe nhanh ngang qua tòa biệt thự. Đuổi theo cô Gaunt hết qua khúc quanh này đến khúc quanh khác.

Chiều bắt đầu xuống. Trong bóng chạng vạng phố Fear thật sự đáng sợ. Không hề thấy bóng một chiếc xe nào trên đường. Không có người đi bộ. Không có chiếc xe đạp nào khác. Không hề thấy một bóng người.

Tim tôi bắt đầu đập thình thịch. Ở đây đáng sợ quá. Tôi chỉ muốn quay lại và đi về nhà.

Tôi vừa toan gọi ý điều đó, nhưng Marcy lên tiếng trước:

- Nhìn kìa! Bà ấy đi chậm lại rồi.

Tôi nói:

- Tớ cuộc là sắp đến nhà bà ta.

Tôi nhìn cô Gaunt xuống khỏi chiếc xe đạp.

Bà ta dựa chiếc xe đạp vào một cánh cổng sắt lớn.

Cổng của nghĩa địa phố Fear!

13

Tôi chậm rãi đưa tay đẩy cánh cổng sắt. Cảm giác lạnh buốt như những ngón tay của cô Gaunt.

Tôi liếc nhìn Marcy. Rõ ràng là nó đang chờ cho tôi bước vào trước. Tôi hỏi:

- Thế nào, bây giờ cậu nghĩ gì?

Marcy đáp:

- Người ta vẫn hay đi thăm mộ, cậu biết thừa rồi còn gì.

Nhưng hình như tôi nghe thấy một chút run run trong giọng nó.

Tôi lách qua cánh cổng. Marcy đi ngay sau tôi. Tôi có cảm giác như đang đột nhập. Đường như các thiên thần bằng đá đang nhìn xuống tôi không đồng ý.

Chúng tôi chạy qua hết ngôi mộ này đến ngôi mộ khác. Chú ý mình sau những tấm bia đá trước khi nhảy sang ngôi mộ bên cạnh. Phải rất cẩn thận mới được. Chúng tôi không hề muốn cô Gaunt phát hiện ra chúng tôi.

Một cơn lốc bất ngờ cuộn những chiếc lá vàng xoáy tròn. Xoáy tròn trên những tấm bia mộ.

Những tia nắng mặt trời cuối cùng đã nhạt hẳn. Tôi chột rùng mình trong bầu không khí lạnh lẽo.

Cô Gaunt len lỏi qua những nấm mộ. Marcy và tôi len lỏi theo sau.

Marcy thì thầm, chỉ xuống đất:

- Zack, nhìn kia.

Tôi nhìn xuống. Một làn sương xám xịt cuộn cuộn phủ quanh chân chúng tôi:

- Ơ, ở đâu ra thế này?

Màn sương chậm chậm dâng lên cao đến tận đầu gối chúng tôi. Chúng tôi đứng nhìn nó dày dần. Và cao dần.

Tôi lo lắng nói:

- Có lẽ chúng mình nên quay lại thôi. - Nhưng rồi tôi đổi ý. - Không, không thể. Chúng ta phải đi theo cô Gaunt.

Nhưng khi tôi ngẩng lên thì cô Gaunt đã biến mất.

Tôi kêu lên:

- Bà ta đâu rồi?

Marcy nói và nheo mắt cố nhìn qua làn ánh sáng mờ xám:

- Tôi không biết. Sương dày quá. Tôi nghĩ là chúng mình nên quay về thôi.

Tôi tán thành:

- Được rồi! Được rồi. Nhưng quay về đường nào?

Marcy đáp:

- Cứ đi theo tôi.

Rồi nó bắt đầu chạy ngoắt ngoéo qua những tấm bia mộ.

Tôi cố đuổi theo, gọi:

- Marcy, chậm lại!

Marcy vấp phải một vật gì đó - có lẽ là một hòn đá. Tôi cũng không rõ. Bây giờ sương đã bao kín mọi vật. Marcy ngã xuống đất nghe thịch nhẹ một tiếng. Nhưng nó nhồm dậy ngay và lại chạy càng nhanh hơn.

Tôi gọi:

- Marcy! Chậm lại. Tôi chẳng nhìn thấy cậu đâu cả!

Marcy lại vấp ngã lần nữa.

Tôi nhìn thấy cánh tay nó cuống cuồng vung lên trogn màn sương. Nó gào lên:

- Zack! Cứu tớ với!

Rồi nó chìm ngấm không thấy đâu nữa.

Tôi chờ. Chờ cho nó nhồm dậy - như thế tôi mới có thể biết là phải đi đường nào.

Nhưng Marcy không hề xuất hiện.

Tôi gào:

- Marcy! Cậu ở đâu?

Marcy đã biến mất.

14

- Marcy! - Tôi gọi. Lần này to hơn. - Marcy!

Không có tiếng trả lời.

Tôi nhích đến trước một tí.

Lúc này màn sương đã cuộn bao lấy người tôi. Không thể nhìn thấy cái gì cả.

Marcy đi đâu rồi? Phải chăng nó đã đâm phải cô Gaunt? Phải chăng lúc này cô Gaunt đã bắt được nó?

Tim tôi nhảy như bắn khỏi lồng ngực. Màn sương trở nên lạnh buốt, vì tôi bắt đầu run.

Nhưng tôi cứ đi tới, vừa đi vừa gọi tên Marcy:

- Marcy! Cậu ở đâu? Marcy?

- Zack, tớ ở đây!

Tôi đi về phía có tiếng Marcy - và chân tôi chợt vắng đi dưới đất.

Tôi nhào xuống - nhào xuống một nơi hoàn toàn tối tăm.

Và rồi đột nhiên tôi chạm đất - xuống một nơi nào đó ướt át và rất cứng.

Trong khi tôi lồm cồm ngồi dậy, một bàn tay lạnh buốt thò ra từ nơi tối tăm và nắm lấy cánh tay tôi.

Tôi hét lên và vùng vẫy một cách tuyệt vọng để giăng ra:

- Bỏ tôi ra!

- Zack! Yên nào! Tớ đây!

Tôi kêu lên nhẹ cả người:

- Marcy! Chúng mình ở đâu thế này?

- Tớ nghĩ là chúng mình đã ngã vào một ngôi mộ.

- Một ngôi mộ ư? Ôi, kinh quá! - Tôi hét lên. - Chỉ có chúng mình ở dưới này thôi sao?

Marcy gất lên:

- Dĩ nhiên là chỉ có chúng mình ở dưới này thôi. Chính vì thế chúng mình mới bị ngã xuống một ngôi mộ trống rỗng.

Tôi nói:

- Được rồi, được rồi. Chỉ là tớ nghĩ rằng... biết đâu... biết đâu cô Gaunt cũng ở dưới này thì sao?

- Zack, lúc chúng mình bị mất hút thì bà ta đang đi về phía khác kia mà.

Tôi nói:

- Ồ, phải.

Marcy thở dài.

Tôi nói và nhìn quanh cái hố chìm dưới mặt đất:

- Dưới này thực sự kinh quá. Làm thế nào lên được khỏi đây bây giờ?

Marcy đáp:

- Câu hỏi khá đấy.

Tôi đứng dậy. Rồi cả tôi và Marcy cố nhảy lên khỏi mộ.

Nhưng những bức vách cao quá.

Chúng tôi mò tìm trên vách mộ một hòn đá, một cái rễ cây gì đó để nắm lấy mà leo lên.

Nhưng chỉ toàn là những hòn đất tuột đi dưới tay chúng tôi.

Tôi nói với Marcy:

- Này, tớ nghĩ thế này. Cậu đỡ tớ lên. Sau khi ra được thì tớ lại kéo cậu lên.

Marcy đan hai tay vào nhau. Tôi đặt chân lên đó và lấy hết sức nhún một cái. Hai tay giờ lên và sờ thấy miệng mộ.

Tôi hét lên:

- Tớ thoát rồi.

Tôi bám lấy hai mép hố, chân vẫn lủng lẳng trong mộ. Marcy đẩy tôi lên, và tôi co người ra nốt.

Rồi tôi cúi xuống và kéo Marcy lên.

Marcy ngã lộn ra ngoài, cả hai chúng tôi cùng lộn nhào, động đầu xuống đất.

Marcy rên lên:

- Ôi, không!

Tôi hỏi:

- Cậu bị đau à?

Marcy không trả lời câu hỏi của tôi mà chỉ nhìn trừng trừng ra phía trước. Ngay cả trong bóng tối tôi cũng nhìn thấy nó đang run. Cuối cùng nó nói:

- Zack, đọc đi.

Marcy đang nhìn một tấm bia mộ. Tấm bia mộ đặt trên đầu ngôi mộ rỗng.

Tấm bia rất cũ.

Tôi không đọc nổi hàng chữ khắc trên đó.

Tôi nhích đến gần, neho mắt đọc.

EVANGELINE GAUNT
SINH NĂM 1769. MẤT NĂM 1845
YÊN NGHỈ TRONG THANH BÌNH.

Tôi rú lên:

- Đó là mộ bà ấy! Chúng ta đang ở trong mộ của bà ấy!

15

Tôi kêu lên:

- Bà ấy là ma! Chúng mình hãy ra khỏi đây ngay. Trước khi bà ấy tìm thấy chúng ta. Chúng tôi chạy trong nghĩa địa, vấp phải những hòn đá và những ngôi mộ nằm rải rác. Chúng tôi chạy và chạy. Nhưng chúng tôi vẫn ở đâu đó gần lối vào. Marcy kêu lên:

- Rối tinh cả lên thế này! Chúng mình toàn chạy nhanh thôi.

Tôi dừng lại, đưa mắt lảo liên nhìn hai bên. Cố tìm cho ra một cái mồi nào đó để có thể nhận ra đường.

Sương bắt đầu dâng lên hơn và tôi nhận ra một hàng rào gần đấy. Tôi kêu lên:

- Đi qua cái lỗ kia kìa.

Tôi vạch hàng rào ra và giữ để cho Marcy có thể lách qua. Những cái gai nhỏ đâm vào tay tôi. Nhưng tôi không quan tâm.

Trong khi tôi chui theo Marcy để ra ngoài, tôi gọi:

- Nhìn kìa! Cổng vào đấy! Chúng mình gần ra tới nơi rồi.

Chúng tôi chạy như ma đuổi ra cổng, nhảy lên xe đạp và đạp nhanh hết sức. Cả hai đứa không nói năng gì cho đến khi về đến nhà Marcy.

- Bây giờ cậu đã tin tớ chưa?

Marcy gạt đầu, há miệng để thở:

- Cô Gaunt là ma! Chúng mình làm thế nào bây giờ?

Tôi lau mồ hôi trên trán:

- Sáng mai đến trường chúng mình phải nói cho tất cả bọn nó biết. - Tôi nói. - Tám giờ mười lăm gặp tớ ở ngoài cổng trường. Chúng mình sẽ gặp bọn nó trước khi bọn nó vào lớp và báo trước cho bọn nó biết...

Sáng hôm sau tôi đi đi lại lại trước cổng trường, liếc nhìn đồng hồ có đến lần thứ một trăm: 8 giờ 25... 8 giờ 27... 8 giờ 31...

Nhưng đến tận 8 giờ 45 vẫn không thấy Marcy đâu.

Nó có thể ở đâu kia chứ? Tôi băn khoăn tự hỏi. Hầu hết bọn học sinh đã đi vào trong lớp.

Nhưng tôi không ngăn chúng lại.

Tôi không muốn một mình tôi nói cho chúng biết cô Gaunt là ma. Tôi đã nói với Marcy là cả hai chúng tôi sẽ nói với bọn chúng điều đó. Hơn nữa tôi biết sẽ chẳng ai tin tôi. Cần phải có cả Marcy nữa.

Tôi nhìn đồng hồ lần cuối cùng. 9 giờ.

Phải đi vào thôi.

Nhưng bây giờ tôi bắt đầu lo lắng - thật sự lo lắng về Marcy.

Marcy đâu nhỉ?

Không hiểu hôm qua cô Gaunt có nhìn thấy chúng tôi không?

Không hiểu có phải sáng nay bà ta đã tìm thấy Marcy và làm một điều gì kinh khủng với nó không?

Tôi lao vào lớp đúng lúc cô Gaunt bắt đầu điểm danh. Tôi nhìn ngay vào chỗ của Marcy. Không có ai.

- Abernathy, Danny.

- Có ạ, thưa cô Gaunt.

Tôi quan sát cô Gaunt trong khi bà ta gọi điểm danh. Giọng bà ta vẫn cao the thé như mọi khi. Trông bà ta không có vẻ buồn phiền hay tức giận.

- Hassler, Chris.

- Có ạ, thưa cô Gaunt.

Tôi băn khoăn không hiểu cô Gaunt có nhận thấy tôi đang lo lắng thế nào không?

Tôi nín thở cho đến khi cô Gaunt đọc đến tên Marcy.

- Novi, Marcy.

Không có tiếng trả lời.

Bà ta hỏi:

- Có ai biết vì sao sáng nay Marcy không đến lớp không?

Không ai nói gì.

Cô Gaunt nói:

- Ồ, tôi nhớ ra rồi. Marcy nghỉ học mấy ngày.

Tiffany hỏi:

- Thưa cô Gaunt, bạn ấy bị ốm hay sao ạ? Chúng ta có nên gửi cho bạn ấy một tấm thiệp không ạ?

Cô Gaunt nói:

- Tôi e rằng nó không đến tay em ấy kịp.

Tiffany hỏi:

- Kịp cho cái gì ạ?

Kịp cho cái gì?

Tự nhiên tay tôi bắt đầu run.

Cô Gaunt đáp:

- Thực ra, Tiffany. Em có thích nghe ai nói cho cả lớp biết về bí mật của gia đình mình không?

Tiffany sôi nổi hỏi:

- Có một bí mật thật ạ?

Cô Gaunt lắc đầu vẻ không đồng ý, rồi tiếp tục gọi:

- Reynolds. - Cô sẵn giọng.

- Có ạ, thưa cô Gaunt.

- Steinfeld.

Marcy đang gặp chuyện không hay. Tôi phải đi tìm nó, tôi nghĩ. Thật nhanh.

Suốt cả buổi sáng tôi không nghe thấy tiếng cô Gaunt nói gì. Tôi chỉ có thể nghĩ về mỗi một điều, đó là Marcy. Tôi chỉ mong tiếng chuông báo giờ ăn trưa vang lên.

Ngay khi chuông vừa vang lên, tôi đã đi ra cửa.

Danny gọi:

- Ê, Zack. Có muốn tớ giữ chỗ cho cậu trong quán ăn không?

Tôi đáp:

- Có chứ, Danny.

Tôi không định tới quán ăn. Nhưng tôi không muốn để cho ai biết mình rời khỏi trường vào lúc giữa trưa.

Khi biết chắc là không bị ai nhìn thấy tôi mới lườn ra khỏi cổng trước và chạy ra ngoài.

Tôi chạy dọc đường Hawthorne và tới đường Camp Drive.

Tôi chạy nhanh đến nỗi tưởng chừng như phổi vỡ ra mất. Nhưng tôi không dừng lại. Không có thời gian.

Chưa đầy năm phút tôi đã đến nhà Marcy.

Vừa đến cổng, tôi đã biết ngay có chuyện không ổn rồi.

Cửa ra vào nhà Marcy mở ra và đóng vào hờ hững trong gió.

Tôi lao vào.

Phải. Có chuyện gì hoàn toàn không ổn rồi.

Kính trên cửa sổ lớn phía trước - hoàn toàn vỡ vụn.

16

Một người đàn ông đi từ trong nhà ra. Một người lạ với chòm râu quai nón nâu thẫm. Ông ta thắt một cái thắt lưng đeo dụng cụ quanh người.

Tôi bật ra:

- Ông là ai? Nhà Novis đâu?

Người đàn ông nói:

- Tôi là người của công ty kính. Tôi đến để sửa cửa sổ.

- Thế mọi người đâu rồi?

Người đàn ông đáp:

- Sáng nay cả nhà đi vắng hết rồi. - Ông ta đo miếng kính mới. - Chuyển khăn của gia đình thì phải.

Tôi hỏi:

- Chuyện khăn gì kia?

Ông ta đáp:

- Sếp tôi chỉ nói là chuyện khăn thôi.

Tôi hỏi:

- Ông có biết ai đã đập vỡ cửa kính không?

Ông ta lắc đầu nói:

- Không. Nhưng vỡ quá tệ. Một cái cửa kính to như thế này rất khó thay lại.

Tôi hỏi:

- Ông có nghĩ rằng có một vụ nổ gì đó không?

- Cũng có thể, tôi cho là vậy. - Người đàn ông đáp. - Nhưng khi tôi kiểm tra đường khí đốt thì không hề có dấu hiệu rò rỉ. Buồn cười thật đấy, đúng không?

Chẳng buồn cười tí nào cả.

Tôi biết chuyện này là tại ai rồi.

Cô Gaunt.

Bà ta đã làm gì cả nhà Marcy rồi?

Đột nhiên tôi cảm thấy rất mệt mỏi.

Tôi muốn về nhà.

Nhưng không thể. Tôi phải báo cho tất cả các bạn ở trường biết chuyện này. Tôi phải nói cho chúng biết cô Gaunt nguy hiểm đến thế nào.

Tôi không kịp về đến trường tiểu học Shadyside trước khi chuông vào lớp vang lên. Cô Gaunt cũng nhìn tôi trừng trừng suốt trong giờ toán và giờ địa lý.

Cô Gaunt nói:

- Giờ cuối cùng chúng ta sẽ đánh vắn.

Tiffany phàn nàn:

- Vào chiều thứ ba cô Prescott bao giờ cũng dạy môn xã hội.

- Thế con thích cái gì trong môn xã hội đến thế, cưng?

Tiffany nói:

- Chúng con đang học về vòng quay của các mùa màng. Con thích học về những người nông dân - và cách họ chăm sóc đất đai để cây cối mọc tốt hơn.

Cô Gaunt hỏi:

- Một cô gái hiền hậu như con lại thích đất bẩn ư? Tại sao con không chờ lớn thêm một chút nữa mới nghiên cứu những thứ bẩn thỉu như vậy?

Tiffany hỏi:

- Như thế có nghĩa là sẽ không có môn xã hội nữa ạ?

Cô Gaunt đáp:

- Trong khi tôi dạy thì không. Nhưng con sẽ đánh vần từ vòng quay như thế nào nào?

Tiffany thở dài và đi lên bảng.

Tôi biết mình không thể chờ lâu hơn được nữa.

Đây chính là lúc tôi phải thông báo về cô Gaunt.

Tôi xé tờ giấy vở ra một tờ giấy.

" Cô Gaunt là ma. - Tôi viết. - Tớ có bằng chứng. Phải rất cẩn thận đấy".

Tôi gấp tờ giấy lại để tên Chris ra ngoài.

Chỗ ngồi trước mặt tôi trống - đó là chỗ của Marcy.

Vì thế tôi tuồn tờ giấy cho Debbie ngồi bên phải tôi. Debbie là đứa lảm chuyện nhất lớp, nhưng tôi nghĩ là nó sẽ không mách cô Gaunt.

Debbie lờm tôi một cái nhưng nó cũng cầm lấy tờ giấy. Tôi thấy nó đọc tên Chris viết bên ngoài.

Trong khi cô Gaunt nhìn Tiffany viết nốt chữ "vòng quay" trên bảng, Debbie chuyển tờ giấy cho Ezra Goldstein ngồi phía trước nó.

Ezra đưa tờ giấy cho Danny ngồi bàn trên.

Chris ngồi ngay bàn đầu. Tôi nín thở khi nhìn Danny đưa tờ giấy cho Chris.

Tôi dán mắt nhìn Chris trong khi nó mở tờ giấy ra dưới gầm bàn.

Nó đẩy ghế lùi lại đằng sau một tí.

Rồi nó cúi xuống để lén đọc qua. Không đọc được, nó bèn trái tờ giấy ngay lên mặt bàn.

Tôi thấy nó lắc đầu.

Rồi nó quay lại cười với tôi - cái nụ cười ngớ ngẩn của nó.

Tôi nhìn lên. Cô Gaunt đã gọi Bobby Dreyfuss lên bang. Nó đang cố đánh vần từ artichoke.

Bobby vừa đánh vần thành tiếng vừa viết lên bảng chữ A-R-T-I.

Tôi nghe có tiếng cười khúc khích. Một tiếng cười khúc khích quen thuộc. Dĩ nhiên là tiếng Chris đang cười.

- Christopher, cái gì trên bàn em đấy? - Cô Gaunt đã đứng lừng lững ngay trước mặt nó.

Chris nhét tờ giấy vào túi và nói:

- Thừa cô Gaunt, không có gì đâu ạ.

Cạch! Cạch! Cạch!

Cô Gaunt đập cái que chỉ lên bàn nó, ra lệnh:

- Christopher, đưa mẫu giấy đó cho ta.

Đừng có hại tớ, Chris. - Tôi nghĩ. - Hãy ngậm miệng lại, chỉ một lần này thôi.

Chris thò tay vào túi.

Vứt qua cửa sổ đi. - Tôi thầm khấn khoản. Hay là nhét vào cái miệng rộng ngoác của cậu rồi nhai và nuốt đi.

Nếu cô Gaunt đặt được bàn tay xương xẩu của mình lên đó thì tôi sẽ bị lôi thôi to.

Chris đưa ra một tờ giấy và lí nhí hỏi:

- Thừa cô Gaunt, tờ giấy này ấy ạ?

Cám ơn, Chris! - Tôi nghĩ. - Cám ơn nhiều lắm.

Bà ta giật tờ giấy khỏi tay Chris và đọc kỹ.

Nếu bà ta nhận ra chữ tôi thì sao?

Nếu bà ta nhận ra chính tôi là người viết mẫu giấy đó thì sao?

Miệng tôi trở nên khô khốc. Tôi cố nuốt nhưng không thể. Tay tôi bắt đầu run, vì thế tôi giấu tay xuống dưới mặt bàn.

Cô Gaunt chậm rãi nói:

- Ma. Có người bảo tôi là ma!

Cô Gaunt chậm rãi đi tới đi lui giữa hai hàng ghế. Nhìn từng đứa trong lớp.

Bà ta hỏi Tiffany:

- Tiffany, con có thể hình dung vì sao có người lại bảo ta là ma không?

Tiffany há miệng toan nói, nhưng lại ngậm lại. Nó lắc đầu.

Ngay cả Tiffany cũng không thể nói được. Vậy mà nó vốn không bao giờ sợ nói ra điều gì cả.

- Ezra, con có hình dung ra không?

Ezra cũng lắc đầu. Nó nhìn xuống mặt bàn.

Cô Gaunt nói, cái giọng lí nhí của bà ta cao dần và to dần:

- Ô, một người trong các con đã nghĩ như vậy. Nếu không thì các con đã chẳng viết ra điều đó làm gì.

Cô Gaunt nhìn vào Debbie, hỏi:

- Debbie, con có viết mẫu giấy đó không?

Debbie lúng búng:

- Không ạ, thưa cô Gaunt.

- Con có thể hình dung vì sao có người nói rằng ta là ma không? Đó là vì ta không còn trẻ như xưa nữa ư?

Debbie nói:

- Con không biết, thưa cô Gaunt. Con thấy cô cũng không già lắm.

Phải, tôi nghĩ. Ít nhất cô Gaunt cũng hai trăm tuổi rồi! Chẳng nhẽ không ai khác nhìn thấy như vậy ư?

- Cám ơn, con yêu của ta. - Cô Gaunt vỗ lên vai Debbie.

Debbie rùng mình.

Cô Gaunt đi tiếp tới hàng ghế sau.

Bà ta đang đi gần tới tôi.

Tôi nhìn đồng hồ. Chỉ còn năm phút nữa là hết giờ.

Cô Gaunt dừng lại ở bàn của Danny và hỏi:

- Có phải tại vì ta trắng quá không? Có phải vì thế mà ta bị gọi là ma không?

Danny nhún vai, đáp:

- Có thể ạ.

Cô Gaunt hỏi:

- Con nghĩ rằng gọi người khác là ma thì tốt ư?

Danny nói:

- Con không bao giờ gọi bất cứ ai là ma cả, thưa cô Gaunt. Điều đó là chắc chắn.

- Đó là bởi vì con là một người rất nhạy cảm. - Bà ta nói trong khi lướt tới hàng ghế tiếp

theo. - Con sẽ không bao giờ độc ác như vậy.

Tôi lại nhìn đồng hồ.

Chỉ còn ba phút nữa là chuông báo hết giờ sẽ vang lên.

Biết đâu bà ta chưa kịp hỏi đến tôi, tôi thầm cầu nguyện.

Cô Gaunt nói tiếp:

- Các con sẽ không bao giờ hình dung nổi phải làm một cô giáo dạy thay là như thế nào đâu.

Khó mà hiểu nổi một tâm hồn. Người ta cảm thấy rất cô đơn. Thế rồi bỗng nhiên loang ra một tin đồn độc ác. - Cô quay ngoắt lại và nhìn Bobby Dreyfuss. - Thế con nghĩ điều đó sẽ khiến ta cảm thấy thế nào?

- Con cho là không tốt. Bobby nói, môi run run.

Cô Gaunt đập cái que chỉ lên bàn nó mạnh đến nỗi Bobby nhảy bắn ra ngoài.

Cô Gaunt rút lên:

- Đúng thế! Ta nói với các con điều này, xầm xì bàn tán là một điều không hay. Xầm xì bàn tán là độc ác. Vậy chúng ta sẽ làm gì đối với một kẻ độc ác?

Bobby nhìn bà ta trừng trừng, miệng lắp bắp:

- Con... con cho là cần phải trừng phạt.

- Trừng phạt kẻ đó! - Giọng bà ta càng to hơn. - Tốt lắm, Bobby. Đó chính là điều chúng ta sẽ làm. Chúng ta sẽ trừng phạt kẻ đó.

Tôi bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Những giọt mồ hôi lấm tấm bắt đầu rịn ra trên trán tôi.

Nếu lúc này cô Gaunt nhìn tôi thì bà ta sẽ biết.

Bà ta sẽ biết chính tôi là người đã viết mẫu giấy đó.

Bà ta sẽ biết tôi chính là người bảo bà ta là ma.

Tôi nhìn đồng hồ.

Chỉ còn một phút nữa thôi.

Một phút nữa chuông sẽ reo.

- Đừng lo, các con. - Cô Gaunt nói, giọng đột nhiên dịu trở lại. - Ta sẽ không nói tiếp đến vấn đề này nữa. Ta chỉ muốn các con biết rằng người đã viết mẫu giấy đó - bất cứ kẻ đó là ai - đã xúc phạm đến ta một cách sâu sắc. Vô cùng sâu sắc.

Chuông vang lên.

Tôi không thể nào tin nổi mình may mắn như vậy.

Bà ta không phát hiện ra là tôi đã viết mẫu giấy đó.

Tôi hất ba lô lên vai và phóng ra cửa và cảm thấy một bàn tay lạnh buốt nắm lấy vai tôi.

Tay cô Gaunt.

Bà ta ngọt ngào nói:

- Zachariah, ta e rằng chiều nay ta phải yêu cầu con ở lại một lát.

18

Tôi lắp bắp:

- Nhưng... nhưng con phải về nhà, thưa cô Gaunt. Mẹ con đang chờ.

Bà ta nói:

- Chuyện này chỉ một loáng thôi, cung.

Chỉ một loáng thôi cũng đã đủ là quá lâu khi phải ở lại một mình với một con ma.

Nhưng tôi chẳng còn cách nào khác.

- Tớ xin lỗi. - Chris mấp máy miệng trong khi nó đi ra cửa.

Tiffany mỉm cười thông cảm. Nhưng hầu hết những đứa khác thậm chí không nhìn tôi.

Chúng chạy ủa ra cửa, mắt cúi gằm nhìn dán xuống sàn nhà.

Sau khi đứa cuối cùng đã đi khỏi, cô Gaunt đóng cửa lại. Tiếng đồng hồ kêu tích tắc khe khẽ khiến tôi cảm thấy ớn lạnh dọc sống lưng.

Rồi bà ta quay lại phía tôi:

- Zachariah, con sợ lắm phải không?

Tôi chậm chạp gật đầu.

- Có nhiều thứ làm con sợ hãi. Phải không, Zachariah? - Bà ta nói. - Chính vì thế mà con đem theo cuốn "Những đứa trẻ Thần thông" bên mình phải không?

- Khô... không một ai biết điều đó. - Tôi lắp bắp. - Tại sao cô...

Cô Gaunt nói:

- Ồ, ta đã để ý con lúc trong hiệu sách. Đó là hôm trước ngày ta bắt đầu đến đây. Ta đến thăm thành phố. Cho giãn chân tay. Và để lấy ít mạng nhện ra khỏi mái tóc, tạm nói là như thế đi. Ta không thể không nghĩ rằng "Một thằng bé hay làm sao. Nó rất thích hợp để..."

Thích hợp cho cái gì? - Tôi tự hỏi. - Thích hợp cho cái gì kia chứ?

- Và ta đã đến đây - ta toan nhận một lớp khác. Nhưng ngay sau khi nhìn thấy con, ta đã biết ngay là phải thu xếp để cho cô giáo lớp con bị cảm lạnh. Một trận cảm lạnh thật nặng. Đối với ta như vậy là không ngoan, nhưng ta không thể nào cưỡng lại được!

Tôi hỏi:

- Cô... cô làm cho cô Prescott bị ốm ư?

- Rất tiếc khi phải nói là ta đã làm điều đó. Nhưng ta biết là ta phải trở thành cô giáo của con.

Cô Gaunt đi về phía bàn của mình. Bà ta mở tờ giấy ra và đọc lại một lần nữa.

Hay mình nói với bà ta rằng tờ giấy chỉ là một trò đùa, tôi nghĩ. Một trò đùa ngu ngốc trong lễ hội Ma.

Không, bà ta không đời nào tin tôi đâu.

Cô Gaunt hỏi:

- Ta có thể nói gì được bây giờ, Zachariah? Nói được gì ngoài việc hôm nay ta vô cùng thất vọng vì con.

Tôi bị kẹt rồi.

Và sợ hãi.

Thật sự sợ hãi.

Cô Gaunt sẽ làm gì mình bây giờ?

Bà ta nói tiếp:

- Con phải học lại chính tả đấy, cưng ạ. - Bà ta giơ tờ giấy ra trước mặt tôi. - Chữ cần thận thiếu mất chữ n. May mắn cho con là lỗi đó không ảnh hưởng đến việc lên lớp của con.

Chính tả! Bà ta muốn nói chuyện với tôi về môn chính tả!

Tôi nói nhanh:

- Thưa cô Gaunt, cô nói đúng. Con sẽ đi thẳng về nhà và bắt đầu học ngay ạ.

- Không cần như vậy đâu, Zachariah.

Cứ để cho bà ta nói tiếp, tôi tự nhủ. May ra Chris bắn khoản tại sao tôi lâu thế và sẽ quay lại.

Tôi hỏi:

- Ơ... Có phải vì thế cô biết con đã viết mẫu giấy ấy không? Vì chuyện chính tả ạ?

Cô Gaunt nói:

- Không hẳn. Hôm qua các con đã đi theo ta đến nghĩa địa. Các con đã phát hiện ra ngôi mộ - và phát hiện ra sự thật. Vì thế con thấy đấy - con là kẻ duy nhất có thể viết ra mẫu giấy đó.

Tôi bật ra:

- Marcy cũng có thể viết.

- Ồ, nhưng chúng ta không phải lo lắng gì về con bé ấy nữa, đúng không nào?

Tôi kêu lên:

- Cô đã làm gì bạn ấy? - Lúc này tôi đã vô cùng sợ hãi. Tôi ngắc ngứ ngay với chính câu mình nói ra. - Bạn ấy đâu... đâu rồi?

- Con biết mà, Zachariah. Ta không hiểu nổi tại sao con lại lôi con bé đó đi theo. Nó có thể làm hỏng tất cả.

Tôi liếc ra phía sau. Liệu tôi có thể nhảy ra ngoài qua cái cửa sổ kia không nhỉ?

Cô Gaunt bỏ tờ giấy lên bàn và thò tay vào ngăn kéo bàn. Bà ta lấy ra một chiếc hộp bọc bằng giấy bạc, bên trên có một cái nơ đen bằng xa tanh.

Bà ta kêu lên:

- A! Về Marcy thế là đủ rồi. Đây ta có một món quà cho con.

- Thưa cô Gaunt, cô không cần phải cho con thứ gì đâu ạ.

Liệu mình có thể đẩy bà ta ra và thoát được không?

Cô Gaunt đáp:

- Chẳng có nghĩa lý gì đâu, Zachariah. Ta muốn tặng cho con một món quà. Dẫu sao đi nữa con cũng là học sinh mà ta thích nhất.

- Thế còn Debbie Steinfeld thì sao ạ? - Những lời nói cứ buột khỏi miệng tôi. - Tất cả các giáo viên đều thích Debbie.

- Không, không, Zachariah. Đây là quà cho con. Sau này con hãy mở.

Bà ta dúm cái gói vào tay tôi. Tôi không biết trong đó có gì và tôi không hề muốn biết.

Cô Gaunt nhặt mẫu giấy trên bàn lên. Bà ta xé vụn nó ra và vứt mảnh vụn vào sọt rác.

Bà ta nói:

- Sẽ chẳng có ai tin cái mẫu thư ngỏ ngắn đó của con đâu. Đó nhất định là một may mắn nhỏ của ta. Ta nghĩ rằng thầy hiệu trưởng sẽ không hài lòng nếu biết rằng ta là ma!

- Con hứa sẽ không nói với ai cả. Cô là cô giáo tuyệt vời nhất, thưa cô Gaunt. Con sẽ không làm bất cứ điều gì rầy rà cho cô đâu.

Cô Gaunt mỉm cười với tôi:

- Có thật con nghĩ rằng ta là một cô giáo tuyệt vời không, Zachariah?

Tôi nói:

- Nhất định ạ. Con học được ở cô bao nhiêu điều.

Cô Gaunt nói:

- Phải. Con nói đúng. Ta là một cô giáo tuyệt vời. Và như vậy không hề công bằng tí nào. Con có thể hình dung rằng cứ mười năm ta mới được ra khỏi mộ một lần, vào tuần trước ngày lễ hội Ma không? Như vậy là ít quá, đúng không?

Tôi đồng ý:

- Vâng, thưa cô Gaunt, như vậy thì ít quá.

Làm sao mình thoát được đây? Mình phải tìm cách để thoát ra.

Bà ta nói tiếp:

- Tệ hại hơn nữa là vào đêm lễ hội Ma khi chuông đồng hồ điểm mười hai tiếng ta sẽ phải trở lại mộ. Chính vì thế ta phải cố tận dụng thời gian. Ta yêu từng giây phút của lễ hội đó.

Nhưng đặc biệt ta thích buổi liên hoan trong lễ hội Ma. Zachariah, con có thích các buổi liên hoan trong lễ hội Ma không?

Tôi bẽn lẽn đáp:

- Có chứ, thưa cô Gaunt. Ai mà không thích các buổi liên hoan trong lễ hội Ma kia chứ!

Nếu mình bỏ chạy thì bà ta có đuổi theo bắt mình không?

Bà ta hỏi:

- Con có biết điều ta thích nhất trong lễ hội đó là gì không?

Tôi lắc đầu.

- Đó là khi ta chọn học sinh ta thích nhất.

Giọng tôi vỡ ra:

- Cô chọn học sinh ưa thích nhất để làm gì?

Cô Gaunt nói:

- Con không biết thật ư? Chính vì thế mà con sợ hãi đến thế, phải không nào?

- Con chẳng biết gì cả. Con không biết cô muốn gì ở con. Con không muốn biết, thưa cô

Gaunt. Xin cô hãy để cho con về nhà. - Tôi van xin.

Bà ta sẽ không bao giờ để cho mình về nhà đâu.

Cô Gaunt nói:

- Để ta giải thích cho mà nghe. Cứ mười năm một lần ta lại chọn học sinh để đem theo về với ta.

Tôi há hốc miệng:

- Về với cô? Về đâu kia?

Bà ta nói:

- Sao lại thế? Dĩ nhiên là về mộ với ta chứ còn đâu nữa. Về mộ với ta và trở thành ma như ta. Khi đó ta có thể dạy dỗ con, mãi mãi!

- Thưa cô Gaunt, con không muốn đi với cô! Con muốn ở lại Shadyside này!

Bà ta nói:

- Nhưng ta cần con, Zachariah. Con thông minh hơn những đứa khác nhiều.

Tôi phản đối:

- Con không thông minh. Con rất dốt về số thập phân. Rất dốt môn chính tả. Chính cô đã nói thế thôi!

- A a! Nhưng con nên tin rằng những đứa trẻ khác thậm chí không thể hình dung ra nữa đấy.

Tôi hét lên:

- Không! Con sẽ không đi đâu!

Cô Gaunt bấu môi hờn dỗi:

- Ôi, Zachariah. Con không thấy vui một chút nào ư?

Tôi không thể tin mình có thể nói được. Tôi sợ nếu mở miệng ra thì tôi sẽ gào lên và không thể nào dừng lại được nữa.

Tôi chạy ra cửa.

Tôi vặn cái khóa cửa.

Trong khi tôi đẩy cửa bật mở ra, cô Gaunt gọi theo:

- Lễ hội Ma, ngày mai... Zachariah! Lúc nửa đêm! Hãy đến với bóng tối của chúng ta, đến với thế giới của bóng tối, thế giới của ma quỷ.

19

Ngôi mộ của bà ta!

Bà ta định đem tôi về ngôi mộ của bà ta!

Và biến tôi thành một con ma!

Tôi chạy khỏi lớp.

Tôi lao như bắn dọc hành lang. Tôi đóng sập hai cánh cửa đồ sộ của trường lại. Và nhảy qua các bậc thềm, lao xuống đất. Rồi tôi chạy dọc phố Hawthorne nhanh hết tốc lực.

Mảnh vải dài màu trắng treo trên cành của cây sồi nơi góc phố quệt vào mặt tôi. Tôi không hề chạy chậm lại.

Những ngọn đèn lồng treo trên các vòm cổng ngõ vực nhìn tôi.

Những ngọn đèn lồng của lễ hội Ma.

Tôi trượt trên mấy chiếc lá ướt và suýt nữa ngã.

Đừng dừng lại, tôi tự nhủ. Về nhà đã. Về nhà và không ló ra cho đến khi hết lễ hội Ma.

Tôi chạy nhanh đến nỗi cảm thấy phổi như muốn vỡ tung.

Về nhà. Về nhà. Về nhà. Về nhà.

Tôi rẽ qua một góc phố. Sắp đến nhà rồi.

Tôi chạy qua những ngôi nhà hàng xóm. Rồi chạy tắt qua bãi cỏ và lao lên cửa.

Cửa khóa.

Tôi thò tay vào túi. Trống không. Tôi bỏ cái chìa khóa đi đâu rồi?

Tôi nện vào cửa và gào lên:

- Cho con vào nhà!

Nếu như cô Gaunt nhận ra là tôi sẽ không bao giờ chịu ra khỏi nhà thì sao? Nếu như bà ta đang trên đường đến đây thì sao? Nếu như bà ta quyết định bắt tôi đem về ngôi mộ của bà ta ngay bây giờ thì sao?

Tôi đấm cửa bằng cả hai tay.

- Ai đấy? - Tôi nghe thấy giọng Kevin cao the thé hỏi ra.

Tôi gào lên:

- Kevin, cho em vào nhà!

Kevin đùa:

- Chúng tôi không cần gì cả. Chúc một ngày may mắn.

- Kevin, mở ra! Mở ngay ra! Nếu không em gọi mẹ.

Kevin quát lại:

- Mẹ không có nhà!

Tôi tì vai vào cửa như vẫn thấy trong phim cảnh sát. Tôi không quan tâm dù cho cửa có bị gãy đi chẳng nữa. Tôi phải vào nhà.

Tôi lại lao người vào cửa. và trong khi tôi đang làm như vậy thì Kevin mở cửa khiến tôi ngã nhào vào nhà.

Kevin cười như một thằng điên.

Tôi đóng sập cửa và khóa lại. Rồi lấy xích chằng lại. Kevin đứng dựa vào tường nhìn tôi và nói:

- Tao biết vài năm nữa lễ hội Ma sẽ làm mày hoàn toàn mất trí mất thôi.

Tôi phớt không để ý đến Kevin mà chạy vòng ra cửa sau khóa lại. Rồi kiểm tra để chắc chắn tất cả các cửa sổ đều đóng chặt.

Không biết ma có giống ma cà rồng không? Không biết có cần phải được mời chúng mới vào nhà không?

Tôi vội vã lên gác và kiểm tra tất cả các cửa sổ ở đó nữa. Tôi kiểm tra cửa sổ phòng mình đến ba lần. Rồi lao mình nằm úp mặt xuống gối.

Chiếc ba lô trên lưng tôi hé mở và một vật gì đó tuột ra.

Món quà của cô Gaunt.

Tôi quăng nó xuống sàn.

Và nhìn chằm chằm vào nó.

Cô Gaunt đã bọc nó rất cẩn thận. Các góc đều tròn tru và đẹp đẽ. Cái nơ đen cũng được xếp rất đẹp.

Cái gì trong này nhỉ? Tôi tự hỏi. Một vật gì chết chóc đáng sợ ư? Hay một cái gì đó còn tồi tệ hơn? Hay một vật gì sống? Mở nó ra trong ngôi nhà này có an toàn không?

Tôi ngồi dậy và lấy ngón chân di di món quà. Chẳng nghe thấy tiếng gì cả. Tôi đá cái gói một cái. Không thấy gì.

Tôi quỳ xuống và đưa tay sờ lần giấy bọc. Cảm giác như đó là một cuốn sách.

Tôi chậm chạp xé một góc giấy. Đúng vậy. Một cuốn sách.

Tôi hít vào một hơi thật sâu.

Một cuốn sách.

Cũng không đến nỗi tệ quá.

Tôi xé nốt tờ giấy bọc ra.

Bụng tôi quặn lên khi đọc dòng chữ trên bìa.

CUỐN SÁCH VỀ CÁI CHẾT.

Cuốn sách về cái chết.

Tôi giơ một ngón tay chạm vào bìa sách. Tôi nghĩ là nó sẽ lạnh buốt như cô Gaunt.

Nhưng nó không lạnh. Nó có vẻ ấm ấm.

Tôi mở cuốn sách ra và nhìn thấy tên tôi! Tôi đóng ập ngay quyển sách lại.

Mình phải vứt cái này đi, tôi quyết định. Tôi chẳng cần phải biết điều gì trong Cuốn sách về cái chết cả. Ít nhất là còn lâu, còn rất lâu nữa tôi mới cần đến.

Tôi cầm quyển sách và ném vào sọt rác.

Khoan đã, tôi nghĩ. Biết đâu mình nên đọc cái phần có tên mình.

Tôi lật bìa cuốn sách ra. Đó là một lời đề tặng:

Tặng Zachariah. Chào mừng con. Mỗi mỗi là cô giáo của con. Evangeline Gaunt.

Không đời nào, tôi nghĩ. Không đời nào.

Một lần nữa tôi nhận thấy cuốn sách có vẻ ấm ấm. Nó bắt đầu đập đập dưới ngón tay tôi.

Tựa như đó là một vật sống.

Tôi quăng nó vào sọt rác.

Đừng có lật ra nữa, tôi tự nhủ. Đừng có lật ra nữa. Mà chỉ cần cố gắng một ngày nữa thôi.

Vào lúc nửa đêm của ngày lễ hội Ma mọi việc sẽ qua đi.

Tôi đi lên gác. Thường thường thì tôi rất tránh Kevin, nhất là khi bố mẹ đi vắng không có ở nhà để phân xử. Nhưng tôi đang khiếp sợ, và không muốn ở một mình.

Chris gọi điện có lẽ đến một triệu lần nhưng tôi bắt Kevin nói là tôi không khỏe.

Sau bữa tối tôi bám quanh bố mẹ. Chắc cô Gaunt khó mà lôi được tôi ra khỏi tay bố mẹ, tôi nghĩ. Chắc bố mẹ thấy tôi hành động có vẻ kỳ quặc nhưng không ai nói gì cả.

Sau khi chương trình tivi yêu thích của tôi chấm dứt, mẹ bảo tôi đã đến giờ đi ngủ.

Đi ngủ. Trên gác. Một mình.

Tôi nài nỉ:

- Con ở đây thêm một tí được không?

Mẹ đáp:

- Không được đâu con, Zack. Ngày mai con còn phải đi học kia mà.

Tôi thực sự phải bò lên gác. Nhưng khi tới phòng mình tôi lao vào và nhảy lên giường, đắp kín mền lại và kéo lên tận cằm.

Cứ mỗi lần nhắm mắt tôi lại hình dung thấy mình đang nằm trong mộ. Với hàng ngàn con giun béo mập ngo ngoàng bên dưới.

Cứ thế tôi thao thức suốt đêm.

Cố nghĩ ra một kế hoạch gì.

Một kế hoạch để ở nhà không phải đến trường.

Mạng tôi tùy thuộc vào điều đó.

Sáng hôm sau tôi nhảy ra khỏi giường.

Tôi chui vào buồng tắm và đóng cửa lại. Tôi mở vòi nước nóng và cứ để nó chảy. Tôi muốn buồng tắm thật dễ chịu và đầy hơi nước.

Sau khoảng năm phút bộ pyjama bắt đầu dính vào người. Bây giờ trông người tôi như đầm mồ hôi.

Tôi lấy một cái khăn và nhúng vào nước nóng rồi vắt khô. Tôi đắp nó lên trán. Sốt ngay mà!
Tôi chạy xuống nhà trước khi cơn sốt giả nguội đi.

Mẹ nói khi tôi bước vào bếp:

- Con phải thay quần áo đi thôi. Chắc là con không muốn đi học muộn chứ.

Có, con muốn - tôi nghĩ. Con muốn đi học thật muộn đến nỗi phải sáng mai mới được vào lớp.

Mẹ đưa cho tôi một cốc nước cam. Tôi đẩy cốc nước ra, loạng choạng đi vào ghế và ngồi xuống

- Con thấy khó chịu quá. - Tôi rên rỉ.

Kevin nhún nhảy đi từ trên gác xuống, và giật lấy cốc nước cam của tôi.

Mẹ đặt tay lên trán tôi và nói:

- Hình như con hơi sốt.

Kevin nói:

- Kiểm tra mạch của nó ấy mẹ ạ. Để xem nó có sốt không ấy mà.

Mẹ nói:

- Ngoan nào. Em trai tội nghiệp của con không khỏe lắm. Con quay lên nghỉ đi, con yêu. Mấy phút nữa mẹ sẽ đem cho con chút gì để ăn.

Không để cho mẹ kịp nói đến chuyện gọi bác sĩ, tôi đã chạy lên gác. Tôi bật tivi lên và tìm một chương trình trò chơi gì hay hay.

Nhưng tôi nhìn đồng hồ nhiều hơn là xem tivi. Tôi đếm từng phút mong thoát được cô Gaunt.

Đến bốn giờ chiều tôi không thể biết được là lúc này mình có thể yên tâm được chưa hay là sợ hãi hơn bao giờ hết. Buổi liên hoan của lễ hội Ma đã chấm dứt. Nhưng còn mấy giờ nữa mới đến nửa đêm.

Và bây giờ ở trường đã tan học. Cô Gaunt có thể ở bất cứ đâu. Còn tám giờ nữa kia. Tám giờ dài đằng dặc.

Trong hai giờ tiếp theo thậm chí tôi không giả vờ xem tivi nữa. Tôi nhìn đồng hồ trùng trùng. Nhìn từng giây từng phút trôi đi.

Sáu giờ chiều mẹ đi vào phòng tôi. Mẹ sờ trán tôi:

- Tốt lắm. Không còn sốt nữa! Con đã sẵn sàng cho ngày hội Ma chưa?

Tôi gần như há hốc mồm:

- Con.. ơ... con tưởng hôm nay con không được phép ra khỏi nhà chứ ạ?

- Thế con không thích chơi trò Có cho không nào (Trick or Treat) ở cửa à?

- Ô, có chứ ạ. - Tôi đáp. Thế mà tôi đã tưởng yên tâm.

- Mặc trang phục vào đi, Zack. - Kevin gọi trong khi tôi đi xuống nhà.

Tôi gắt lên:

- Em không mặc quần áo giả trang đâu.

- Chắc hẳn rồi. Mà là Nỗi sợ hãi lớn nhất. Mà sẽ làm bất cứ gì để thoát khỏi lễ hội Ma, đúng không nào? Mà có thể lừa mẹ chứ không thể lừa tao được đâu.

Tôi phớt không thèm để ý đến Kevin.

Có tiếng chuông ngoài cửa.

Tôi vội lấy bình kẹo mà mẹ đã bày ra giữa bàn.

Tôi mở cửa ra.

- Có cho không nào ! Có cho không nào!

Một đám trẻ con lít nhít đang nhòm vào cổng. Tôi nhìn rõ mẹ chúng đang đứng chờ bên kia đường. Tôi bỏ kẹo vào từng cái túi của bọn chúng.

Tiếng chuông lại vang lên:

- Có cho không nào! Có cho không nào!

Một con khủng long, một võ tướng, và một vũ nữ balê xuất hiện.

Tôi đưa kẹo cho chúng, thậm chí còn tỏ vẻ khiếp sợ con khủng long bé tí. Bọn trẻ cười khúc khích khi tôi đóng cửa lại.

Tiếng chuông lại vang lên.

Hôm nay có vẻ là một tối bận rộn đây. Rồi lễ hội Ma sẽ kết thúc trước khi tôi kịp nhận ra.

Tôi mở cửa.

Chỉ có một người duy nhất đứng ngoài cửa.

- Có cho không nào! Có cho không nào!

Cô Gaunt!

21

Tôi đứng chờ ra ở cửa, nhìn trừng trừng vào tấm áo choàng trắng mỏng tang như sa. Đôi găng tay trắng. Cái chàng mạng.

Đó là cô Gaunt! Bà ta đến tìm tôi!

Tôi hét lên:

- Bà không được vào nhà! Tôi không cho phép bà vào nhà!

Mẹ tôi chạy bổ từ trong bếp ra:

- Zack, con yêu của mẹ! Có chuyện gì không thể?

Tôi bám chặt lấy cánh tay mẹ, kêu lên:

- Đây là cô Gaunt, cô giáo dạy thay. Đừng cho bà ấy bắt con đi.

Mẹ nói:

- Để mẹ sờ trán con xem nào. Có khi con lại bị sốt đấy.

- Bà ta muốn bắt con đi đấy. - Tôi hét lên trong khi mẹ đưa tay sờ trán tôi. - Bà ấy sẽ giết con và bắt con phải sống trong ngôi mộ đó.

Mẹ tôi nói:

- Nhưng, Zack...

Tôi cắt lời:

- Mẹ, cứu con với. Mẹ phải cứu con!

Mẹ lại nói:

- Nhưng, Zack. Cô Gaunt có ở đây đâu. Chỉ là...

Rồi tôi nghe thấy tiếng cười. Tôi quay lại. Cô Gaunt đã nâng chiếc mạng lên. Và sau chiếc chàng mạng, hoàn toàn không phải là cô Gaunt.

Đó là Chris. Và bây giờ nó đang cúi gập người lại, cười đến vang cả đầu đi.

Chris vừa cười ngặt nghẽo vừa hỏi:

- Trông tớ có giống bà ấy không?

Tôi nói:

- Cậu biết thừa là cậu giống hệt bà ta. Cậu cố ý làm điều đó mà. Chỉ để dọa tớ.

Chris vẫn cười khúc khích:

- Tớ nghĩ chắc là sẽ buồn cười lắm. Với lại tớ không đến chỉ để dọa cậu đâu. Tớ đến để xem cậu có khỏe không.

Mẹ hỏi:

- Sao lại thế con? Chẳng phải là bạn ấy rất tốt với con ư? Cháu có muốn bác đãi cháu một tách trà không, Chris?

- Cảm ơn bác, bác Pepper.

Chris đáp và đi tới bàn tiệc. Mẹ tôi vừa quay đi để vào bếp nó đã bắt đầu đổ kẹo vào cái túi hình gối.

Tôi hỏi Chris:

- Có ai để ý thấy tớ nghĩ ốm không?

- Cô Gaunt nhận thấy. Và này, bà ấy có vẻ buồn. Bà ấy thật sự điên lên vì cậu.

Tôi hỏi:

- Buồn như thế nào? Bà ấy... ừm... buồn phiền hay buồn bực?

Chris nói:

- Trông có vẻ như buồn đến héo hắt. Tớ phải thừa nhận là điều đó có vẻ kỳ quặc.

Chris lắc cái túi để có chỗ nhét thêm kẹo vào nữa. Rồi nó nói tiếp:

- Với lại bà ấy báo với cả lớp là thứ hai này cô Prescott sẽ đi dạy trở lại. Cô Gaunt nói là cô ấy rất buồn vì phải xa lớp mà không được chào tạm biệt cậu và Marcy.

Tôi lo âu hỏi:

- Có ai nghe thấy tin gì của Marcy không?

- Không. Nhưng trên đường đến đây tớ có đi ngang qua nhà bạn ấy. Cửa sổ đã được sửa lại.

Tớ tin là bạn ấy sắp về rồi.

Đó là cậu nghĩ, tôi tự nhủ.

- Cái gì? - Chris hỏi. Cái túi của nó bây giờ đã đầy chặt và nó đang chuẩn bị đi.

Tôi biết Chris sẽ không bao giờ tin tôi. Nhưng tôi phải cố thuyết phục để cho nó tin. Tôi hét lên:

- Cô Gaunt là ma. Và bà ta đã làm một điều gì đó kinh khủng đối với Marcy và gia đình bạn ấy.

-Ồ, phải! - Chris châm biếm. - Tớ đã đọc cái mẫu giấy ngớ ngẩn đó của cậu.

- Bà ta là ma thật đấy. Và bà ta đã trừ khử Marcy chỉ vì bạn ấy đã nhìn thấy ngôi mộ của bà ta.

- Ngôi mộ nào?

- Ngôi mộ của bà ta. Mộ của cô Gaunt! Bia ghi là "Sinh năm 1769. Mất năm 1845".

Chris hỏi:

- Cậu đã nhìn thấy ngôi mộ của bà ta? Tên bà ta ghi trên đó ư?

- Phải! - Tôi đáp và hơi nhẹ người một chút. Có vẻ như cuối cùng Chris đã bắt đầu tin tôi.

Chris đặt cái gối đựng kẹo xuống sàn:

- Hừm, tớ biết rồi. Có thể đó là mộ của cụ kỵ cô giáo.

Tôi kêu lên:

- Nhưng ngôi mộ đó trống rỗng.

- Nhưng điều đó không thể chứng tỏ rằng cô Gaunt là ma được, Zack.

- Thử xem này, Chris. Marcy biến mất. Biến mất bởi vì chúng tớ đã nhìn thấy ngôi mộ của cô Gaunt. Bởi vì chúng tớ đã biết sự thật. Cô Gaunt là ma. Tại sao cậu lại không tin tớ? Bà ta bảo tớ là bà ấy muốn đem tớ theo về ngôi mộ của bà ấy. Đêm nay. Tại sao bà ta lại nói như vậy nếu bà ấy không phải là ma?

- Để phụ đạo đặc biệt về môn toán. - Chris nói và lại bắt đầu cười.

Tôi gào lên:

- KHÔNG! KHÔNG! KHÔNG! Bà ấy muốn biến tớ thành ma nữa.

-Ồ, có thể cậu sẽ không bao giờ sợ ma nữa nếu như cậu là ma thật. - Chris cười đến nỗi nó phải ôm chặt lấy sườn.

Mẹ tôi đến gần tôi:

- Các con cười cái gì đấy? Con đã cảm thấy dễ chịu hơn chưa?

- Không, mẹ ơi. Con không cảm thấy dễ chịu chút nào. Thực ra con thậm chí còn thấy khó chịu hơn. - Tôi nói và quắc mắt nhìn Chris.

Mẹ đáp:

- Vậy thì tại sao con không về phòng nghỉ đi. Nghỉ đi một chút. Mẹ phải sang nhà hàng xóm

một chút. Nào, Chris, để bác tiền cháu.

Chris và mẹ đi khỏi. Tôi đóng sầm cửa lại. Tôi để ý thấy cái túi kẹo của Chris vẫn nằm trên sàn. Nó để quên cái túi kẹo. Được. Quá tốt. Nó đừng hòng lấy lại được túi kẹo này.

Tôi vừa định đi lên gác để về phòng thì lại có tiếng chuông gọi cửa. Tôi gọi:

- Kevin! Ra mở cửa đi!

Không có tiếng trả lời.

Tuyệt lắm. Kevin chẳng bao giờ chịu làm việc gì ở nhà cả. Cả đêm tôi sẽ phải ra mở cửa thôi.

- Được rồi. Được rồi. Tôi ra đây.

Trong khi đi ra cửa tôi nghe rõ tiếng reo "Có cho không nào" bên ngoài. Tôi chỉ ước gì đêm lễ hội Ma qua đi cho rồi.

Tôi giật cửa mở ra. Hóa ra là Chris.

Tôi hét lên:

- Quên đi! Tớ sẽ không cho cậu cái chỗ kẹo ngu ngốc ấy đâu!

- Kẹo ư? Zachariah, ta không đến để đòi kẹo. Ta đến để đòi con!

Đó là cô Gaunt.

Cô Gaunt thật sự!

Cô Gaunt đưa bàn tay đi găng ra và nắm chặt lấy cổ tay tôi.

Tôi ré lên:

- Không! Tôi không đi đâu! Tôi không muốn trở thành ma!

Bà ta điềm tĩnh nói:

- Không phải là chuyện con muốn cái gì! Con không hiểu điều đó à?

Nghe giọng bà ta không còn là giọng một bà già nữa. Giọng bà ta mạnh mẽ và đầy đe dọa. Và tay bà ta nắm tay tôi cứng như sắt.

Bà ta lôi tôi đi, lôi tôi ra cửa trước. Tôi nắm lấy tay nắm trên cánh cửa tủ chìm, cố ghì lại.

Tôi gào lên:

- Cứu tôi với! Cứu!

Tôi nghe có tiếng chân bước từ trên gác xuống. Kevin.

Kevin vừa hiện ra, cô Gaunt đã hơi lỏng tay nắm tôi ra và nói:

- Chào cậu. Ta là cô giáo dạy thay của Zachariah. Ta ghé qua để mời cậu ấy đi dự bữa tiệc lễ hội Ma.

Tôi kêu lên:

- Đừng có tin bà ta! Lớp em liên hoan lễ hội Ma từ chiều rồi!

Kevin nhìn cô Gaunt:

- A, bộ trang phục tuyệt thật đấy. - Rồi anh quay sang tôi. - Zack, mày thật là hèn. Mày bịa ra đủ chuyện để thoát được bữa tiệc lễ hội Ma.

Cô Gaunt ngọt ngào nói:

- Thực ra là Zachariah nói đúng đấy. Buổi liên hoan lễ hội Ma của lớp được tổ chức từ chiều. Nhưng một số học sinh thích có thêm một bữa tiệc nữa vào tối nay. Thật xấu hổ nếu Zack để lỡ cả bữa tiệc này nữa.

Tôi ré lên:

- Đừng để bà ta bắt em đi! Bà ta sẽ bắt em đem về ngôi mộ đó và biến em thành ma giống như bà ta vậy.

Kevin cười:

- Có thật là bà sẽ biến Zack thành ma không?

Cô Gaunt nói:

- Ta đã hứa với nó là ta sẽ làm như vậy. Ta nghĩ điều quan trọng đối với một người lớn là phải giữ lời hứa. Đúng không nào?

- Vậy thì xin chúc một bữa tiệc vui vẻ. - Kevin nói và đi lên gác.

Tôi cố chạy theo Kevin. Nhưng cô Gaunt nhanh hơn tôi. Bà ta nhảy đến chụp lấy cánh tay tôi. Tay bà ta cứng đến nỗi xương tôi như vỡ vụn ra.

Bà ta lôi tôi ra khỏi cửa và đi lên vỉa hè. Trong khi đi ngang qua nhà hàng xóm, tôi gào lên:

- Mẹ ơi! Ra đây! Mẹ ơi!

Nhưng mẹ không thể nghe thấy tiếng tôi gọi.

Giày tôi lê trên vỉa hè trong khi cô Gaunt nắm lấy cánh tay tôi lôi đi. Tôi nghĩ bà ta sẽ lôi tuột cả tất tôi ra mắt.

Tôi đưa mắt nhìn trên phố để cầu cứu. Hai đứa trẻ ăn mặc giả làm quái vật đang đến gần

chúng tôi.

Tôi gào lên:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

- Ô...ô... - Chúng cười khúc khích.

Tôi kêu lên:

- Bà ta định biến tôi thành ma!

- Thật ư? - Một trong hai con quái vật hỏi.

- Hiển nhiên là ta sẽ cố hết sức. - Cô Gaunt đáp bằng cái giọng hỗn hển.

Hai đứa trẻ cười và chạy lên bậc thềm nhà bên cạnh.

Cô Gaunt nắm tay tôi chặt hơn. Gần như nhấc hẳn tôi lên khỏi mặt đất. Chúng tôi lướt qua phố.

Tôi gào lên với hai người đeo mặt nạ kẻ cướp:

- Cứu tôi với! Mụ ta bắt cóc tôi!

Nhưng những tên cướp cũng chỉ cười.

Chúng tôi rẽ vào phố Fear.

Ở đây không thấy có những kẻ gọi Có cho không nào. Không có ai ngoài đường. Dãy phố hoàn toàn hoang vắng. Không khí tĩnh lặng tuyệt đối. Không một cái gì động đậy. Thỉnh thoảng một ánh sáng mờ mờ lọt qua khe cửa của một ngôi nhà nào đó. Nhưng hầu như trời hoàn toàn tối om. Và đáng sợ. Đáng sợ như cái đêm tôi và Marcy đạp xe đi theo cô Gaunt.

Tôi vừa van nài vừa giãy giụa để thoát ra:

- Cô Gaunt, xin đừng làm thế! Xin đừng làm thế!

Cô Gaunt đáp:

- Nhưng ta phải làm, Zachariah. Con là một học sinh giỏi thế kia mà. Ta muốn dạy con mãi mãi.

Tôi cố giật tay ra khỏi tay cô Gaunt. Nhưng bà ta nắm tay tôi càng chặt hơn. Không gì có thể ngăn bà ta lại. Bà ta lướt nhanh dọc phố Fear, lôi tôi theo sau.

Chúng tôi đã đến chỗ rẽ. Và rẽ ngoặt.

Chúng tôi đã tới trước nghĩa địa phố Fear.

Cô Gaunt nói:

- Về đến nhà rồi, Zachariah. Cuối cùng cũng về đến nhà.

23

Tôi gào lên:

- Không! Tôi không vào trong đó! Bà sẽ không bao giờ thoát được chuyện này đâu!

Bà ta cười:

- Nhưng ta đã bắt được con!

Tôi vận tay cô Gaunt. Nhưng bà ta khỏe như một đấu sĩ vật tay.

Tôi há miệng và cắn vào nếp gấp của chiếc tay áo mỏng tang bà ta mặc trên người. Tôi nghe thấy tiếng lạo xạo nghe phát ón. Tay bà ta giật lên. Tôi đã làm xương bà ta gãy. Trong ánh trắng tôi nhìn thấy một mẩu xương gãy thò ra khỏi tay áo. Nhưng không có vấn đề gì hết. Bà ta vẫn tóm tôi chặt như cũ.

- Không được làm như thế nữa. - Cô Gaunt cảnh cáo. - Con không muốn làm ta phát điên lên, phải không Zachariah?

Chúng tôi đi vào nghĩa địa phố Fear. Và tôi nhìn thấy người đàn ông đã quen mặt. Đó là ông Sangfwad ở cửa hiệu Mua cho đến khi ngã (xuống chết).

Ông ta làm gì trong cái nghĩa địa này? Liệu ông ta có đến cứu tôi không? Tôi gào lên:

- Ông Sangfwad! Cứu cháu với, ông Sangfwad!

Ông Sangfwad quay lại, nhưng hình như không hề có ý định đến cứu. Dường như ông không hề nhận ra tôi.

Tôi gào lên:

- Cháu đây mà! Zack Pepper đây mà! Hôm trước cháu đã đến cửa hiệu của ông mà!

- À! - Ông ta nói trong khi đi đến gần tôi. Và tôi hiểu ra vì sao ông ta không nhận ra tôi. Mắt ông ta đã biến mất! Chỉ còn hai cái hố đen ngòm nhìn ra bóng tối.

Ông Sangfwad cũng là ma nốt!

Ông ta nói:

- Chào mừng con đến dự bữa tiệc của chúng ta.

Nói rồi ông ta lau một giọt nước dãi vương trên xương cằm.

Tôi van nài:

- Thả con ra! Con muốn về nhà!

Cô Gaunt nghiêng răng trèo treo:

- Nhưng bữa tiệc mới vừa bắt đầu.

Tôi kêu lên:

- Tôi không muốn dự bữa tiệc nào cả! Tôi không thuộc về nơi này!

Ông Sangfwad cười khúc khích:

- Nhưng con là linh hồn của bữa tiệc. Ít nhất là cho đến nửa đêm.

Tôi hỏi:

- Thế... thế sau nửa đêm thì có chuyện gì xảy ra?

Ông Sangfwad dí sát mặt vào tôi. Tôi phải che miệng để khỏi ngửi thấy hơi thở hôi thối của ông ta. Nhưng cô Gaunt giữ tôi rất chặt.

Môi ông ta quẹt cả vào tai tôi, ông thì thầm:

- Đến nửa đêm thì con sẽ không còn là linh hồn của bữa tiệc nữa. Con sẽ biến thành ma như tất cả chúng ta thôi.

Rồi ông Sangfwad ngửa đầu ra sau và hú lên, hét như một người điên.

Tôi kêu lên át cả tiếng hú đáng sợ của ông ta:

- Tôi không muốn trở thành ma!

Cô Gaunt nói:

- Tôi e là tối nay Zachariah không có tâm trạng để dự tiệc. Rất mừng phải được gặp ông, ông Sangfwad. Nhưng chúng tôi phải đi thôi.

Cô Gaunt lôi tôi đi sâu hơn vào khu mộ. Nhưng tôi vẫn nghe rõ tiếng rú của ông Sangfwad vang vọng xung quanh mình.

Càng vào sâu trong khu mộ, không khí càng trở nên lạnh lẽo hơn. Những ngôi mộ nằm ở khu này của nghĩa địa nhỏ hơn và cổ hơn. Tôi cố nhìn, nhưng chúng tôi đi quá nhanh. Các ngôi mộ cứ vùn vụt loang loáng trôi qua.

Rồi cuối cùng chúng tôi dừng lại.

Trước một ngôi mộ.

Ngôi mộ để mở mà tôi và Marcy đã nhìn thấy khi trước.

Chỉ có điều lần này trong mộ có một cái quan tài.

Quan tài mở nắp. Chờ đợi.

Chờ đợi chúng tôi.

24

Tôi rú lên:

- Bà không thể nào bắt tôi xuống đấy được đâu! Tôi không cho phép bà làm như vậy!

Cô Gaunt nói:

- Ôi, Zachariah. Chống lại cũng chẳng được gì đâu. Con không thấy như vậy à?

Tôi gào lên:

- Không! Tôi muốn về nhà.

Cô Gaunt nói:

- Nhưng đây là nhà của con. Lại đây, Zachariah. Đến lúc rồi.

Tôi gào lên:

- Không! Tôi không vào đâu! Tôi không thể vào được!

Tôi lấy hết sức giật mạnh. Cú giật đã khiến tôi thoát ra được. Đầu tôi đập xuống đất kêu thịch một tiếng. Ngay bên cạnh ngôi mộ để mở.

Tôi nhìn lên. Cô Gaunt đang điềm tĩnh lột một chiếc găng tay ra.

Tôi nhích dần ra xa. Lùi lại. Trườn trên cỏ ướt.

Cô Gaunt nhích tới. Chậm rãi. Rồi bà ta vươn tay ra. Tôi chưa kịp tránh thì những ngón tay xương xẩu của bà ta đã cắm ngập vào vai tôi.

Bà ta nhắc tôi lên chỉ bằng một tay và thì thầm:

- Zachariah, đi với ta.

Sức lực của tôi như tan đi. Hai chân tôi bắt đầu run. Từng bước, bàn chân tôi trượt trên cỏ ướt trong khi cô Gaunt lôi tôi tới.

Lúc này tôi đang lơ lửng trên ngôi mộ. Nhìn xuống. Nhìn vào cái quan tài để trống.

Cô Gaunt đứng cạnh tôi:

- Zachariah, chào mừng con đã về đến nhà. - Bà ta nói và cười khe khẽ. Rồi bà ta xô tôi một cái. Một cái xô nhanh và mạnh.

Tôi chưa kịp nhận thấy gì thì đã bắt đầu rơi.

Rơi vào ngôi mộ của cô Gaunt.

Rơi vào chiếc quan tài để mở.

25

Tôi gào lên:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Tôi ngã sấp xuống chiếc quan tài.

Cô Gaunt từ trên nhòm xuống:

- Dễ chịu đấy chứ hả?

Tôi lồm cồm đứng lên. Tôi nhào mình vào một bên mộ và cố trèo ra. Tôi nắm lấy từng nắm đất, cố nhún lên. Nhưng từng nắm đất rơi lả tả trong tay tôi.

- Cứu tôi với! - Tôi lại gào lên. - Có ai đó không, cứu tôi với!

Cô Gaunt nói:

- Thần thánh ơi, Zachariah! Thôi nào. Đừng hét to quá thế. Con đang đánh thức những người chết đấy. - Nói rồi bà ta cười. Không phải cái tiếng cười mong manh như mọi khi mà là tiếng cười độc ác và trầm trầm.

Tôi giơ tay lên. Tóm vào bức vách bên mộ. Những ngón tay tôi nắm được một cái rễ cây to. Tôi thọc tay vào đất và nắm chặt cái rễ cây. Tôi bắt đầu đu người lên.

Cô Gaunt gọi xuống:

- Phải để dành sức chứ. Con không thể thoát được đâu. Muộn quá rồi. Gần nửa đêm rồi.

Tôi kêu lên:

- Không! Tôi sẽ không ở lại đây với bà đâu.

Bà ta quỳ xuống bên mộ, nhòm xuống và nói:

- Cung ạ, ta e là con chẳng còn cách nào khác đâu. Con hãy nghĩ là ở chỗ này đáng yêu thế nào đi. Hãy nghĩ đến việc chúng ta sẽ luôn được ở bên nhau. Và những điều mà ta sẽ có thể dạy cho con. Dẫu sao đi nữa ta cũng là một cô giáo tuyệt vời.

Tôi giơ tay lên, để đẩy bà ta lại. Nhưng tay tôi tóm phải tấm chàng mạng của bà ta và giật tung nó ra.

Cô Gaunt rít lên:

- Con làm cái gì thế này?

Bà ta nhảy lùi lại và cúi xuống đất tìm cái mạng.

Tôi nắm chặt cái rễ cây. Tôi dậm một chân trong đất rồi chân kia nhún lên bằng toàn bộ sức lực.

Tôi bật lên.

Một tay tôi nắm cái rễ cây, tay kia đưa lên miệng ngậm ngôi mộ. Rồi tôi đu người lên được.

Tôi đứng phắt dậy.

Cô Gaunt quay ngoắt lại.

Mặt bà ta đã biến mất!

Không còn tí thịt nào.

Chỉ có một cái đầu lâu vương lại mấy sợi tóc bạc. Và những con giun. Những con giun đỏ thẫm nhanh nhánh nước. Chúng đang nguêù ngoào bò ra bò vào từ hai cái hốc nơi trước kia là hai con mắt.

Tôi ú ớ hét lên một tiếng. Hai tay tôi vung lên bưng lấy mắt.

Cô Gaunt ra lệnh:

- Zachariah, hãy nhìn ta đây.

Tôi hỗn hển há miệng để thở và gào lên:

- Tôi không thể!

- Con phải nhìn. - Bà ra lệnh. Rồi giọng bà ta dịu lại. - Zachariah, con phải nhìn. Vì chỉ mấy phút nữa thôi là trông con sẽ giống hệt ta bây giờ.

Hai tay tôi trôi ra khỏi mắt. Chúng tự chuyển động, do cô Gaunt điều khiển. Tôi hãi hùng nhìn khuôn mặt khủng khiếp của bà ta.

Bà ta nói:

- Con không thoát được khỏi tay ta đâu. Ta sẽ không bao giờ để cho con đi cả. Không bao giờ!

Tôi nhìn xuống đôi tay bà ta. Những ngón tay xương xẩu khô khốc của bà ta vịn vịn dưới ánh trắng.

Rồi chúng chĩa ra và thít lấy cổ tôi.

Tôi rú lên:

- Buông tôi ra!

Tôi cố gỡ những ngón tay của bà ta ra khỏi cổ họng, nhưng bà ta quá khỏe. Tôi vùng vẫy rất mạnh. Bà ta xô tôi lại. Chân tôi lại lơ lửng trên miệng ngôi mộ. Tôi đang bị mất thăng bằng.

Từ phía xa, đồng hồ thành phố bắt đầu điểm chuông nửa đêm. Một.. hai... ba...

Có tiếng bước chân. Không nghe rõ lắm, nhưng tôi nghĩ hình như có tiếng bước chân.

Cô Gaunt cũng nghe thấy.

Bà ta ngẩng phắt đầu lên, nhìn qua vai tôi. Cả người bà ta cứng đờ.

Bà ta giơ một ngón tay xương xẩu chỉ về phía trước:

- Ai... ai kia?

Cái gì có thể làm bà ta sợ đến thế?

Tôi quay phắt lại.

Đó là một cô Gaunt khác!

26

Một cô Gaunt khác! Với chiếc áo sơ mi trắng to tướng thò ra cả ngoài chiếc áo dài trắng. Chris!

Cả đời tôi chưa bao giờ sung sướng được nhìn thấy Chris như lúc này!

Tôi kêu lên:

- Lại đây! Cứu tớ với!

Tôi nắm lấy cánh tay toàn xương của cô Gaunt và đẩy bà ta ngã vào chiếc quan tài.

Rồi tôi đóng ập nắp quan tài lại và nhảy lên trên. Nó lục đục dưới chân tôi.

- Lại đây, Chris! Giúp tớ giữ yên cái này, nào!

Chuông đồng hồ tiếp tục điểm. Bảy... tám...

Chris nhảy xuống bên cạnh tôi. Chiếc chàng mạng "cô Gaunt" của nó hất lên ập vào mặt nó trong khi gió bắt đầu thổi. Rồi toàn bộ mặt đất rung lên.

Nắp cái quan tài bật mở ra và một cơn lốc từ trong đó cuộn xoáy bay ra.

Chúng tôi lại đóng nắp quan tài lại. Nó bật ra một lần nữa, khiến cho đất đá trong mộ văng cả ra ngoài.

Tôi gào lên:

- Ấn xuống! Ấn xuống!

Chín...

Gió hú bên tai chúng tôi. Sỏi đá tung tóe xung quanh. Đập loạn xạ vào chúng tôi.

Chỉ còn mấy giây nữa là đến nửa đêm. Chỉ còn mấy giây nữa thôi là cô Gaunt sẽ trở về với thế giới của ma quỷ. Chỉ còn mấy giây nữa là cuối cùng tôi sẽ được an toàn.

Mười...

Nắp chiếc quan tài lại bật mở và một bàn tay xương xẩu chìa ra! Nó nắm lấy mắt cá chân tôi.

- Ôi! Không! Không được đâu! - Tôi rú lên và đá lung tung dữ dội để giật chân ra, trước khi quá muộn. Nhưng tôi càng giãy giụa, bàn tay bà ta càng nắm chặt hơn.

Mười một...

Tôi đang tuột, tuột vào chiếc quan tài. Tuột đi, mãi mãi.

Mười hai!

Một tia chớp xẹt qua bầu trời và soi sáng đám đất cạnh ngôi mộ.

Bàn tay xương xẩu của cô Gaunt đột nhiên buông thõng khỏi chân tôi. Tôi kinh hoàng nhìn nó quăn queo, rút lại vào quan tài.

Lúc này gió im hẳn. Cơn bão đất cũng lắng đi.

Nghĩa địa trở lại im ắng.

Đã nửa đêm. Lễ hội Ma đã kết thúc.

Tôi không nhận ra mình đang nín thở. Tôi buông ra một tiếng thở dài.

Chris và tôi đu người ra khỏi ngôi mộ.

Tôi quay sang Chris và nói:

- Cám ơn cậu. - Mặt Chris không còn tí màu sắc nào nữa. Ngay cả những vết tàn nhang trên mặt cũng tái nhợt.

Chris lấp bắp:

- Tớ... tớ đi ngang qua nghĩa địa và nghe thấy có tiếng người kêu cứu. Nghe giống tiếng cậu.

Tôi kêu lên:

- Cậu chạy đến vừa đúng lúc.

Nó nói:

- Tớ... tớ không thể tin được. Cô Gaunt là một con ma thực sự.

Ngay cả dưới ánh trăng vẻ mặt của Chris cũng không thể lầm lẫn được. Đó là vẻ mặt kinh hoàng. Lần đầu tiên suốt từ đầu tuần đến giờ tôi mới mỉm cười.

Sáng hôm sau là thứ bảy. Khi thấy tôi bước vào bếp, mẹ tôi nói:

- Mẹ quyết định để con ngủ thêm một lát nữa. Mẹ sợ đêm qua con ngủ ít quá.
- Con cảm thấy mệt kinh khủng mẹ ạ. - Tôi vừa nói vừa uống cốc nước cam.
- Mẹ không bằng lòng khi cô giáo của các con giữ các con ở lại muộn đến thế. Mẹ sẽ nói chuyện với cô ấy về chuyện đó.

Tôi nói:

- Con nghĩ là mẹ không nói chuyện được với cô giáo đâu. Hôm qua là ngày cuối cùng của bà ấy rồi.

Mẹ đáp:

- Mẹ sẽ tìm được số điện thoại của bà ấy trong danh bạ điện thoại. Họ bà ấy là gì ấy nhỉ,

Gaunt phải không?

- Vâng. Nhưng con có cảm giác là bà ấy không đăng ký số điện thoại.

Tôi vớ một mẩu bánh mì nướng rồi đi ra cửa:

- Chào mẹ ạ.

Tôi chạy sang nhà Marcy. Cánh cửa sổ đã được chữa lại, nhưng nhà có vẻ vắng tanh. Tôi gõ cửa.

Cánh cửa chậm chạp hé ra. Và Marcy đây rồi!

Tôi kêu lên:

- Marcy! Cậu đây rồi!

Marcy bước hẳn ra ngoài. Nó đóng cửa lại rất cẩn thận và giải thích:

- Bố dặn là không được đóng cửa sầm sập. Chính vì thế mà hôm đó bố đã làm vỡ cửa kính. À, điều đó đã giải thích tất cả, tôi nghĩ.

Chúng tôi ngồi trên bãi cỏ trước. Marcy bắt đầu kể:

- Đó là điều kì lạ nhất. Hôm thứ năm sau khi cậu đi khỏi tớ chạy vào nhà. Mẹ tớ đang nói chuyện điện thoại. Sau khi gác máy mẹ nói là cả nhà phải đi ngay lên miền núi để thăm bà tớ.

Tôi hỏi:

- Mẹ cậu có nói là tại sao không?
- Có. Mẹ tớ bảo là bà nội ốm rất nặng.

Tôi hỏi:

- Như thế thì có gì là kỳ quặc đâu?

Marcy giơ tay lên nói tiếp:

- Khoan đã. Chúng tớ nhảy ngay lên xe. Bố tớ đã lái xe suốt đêm. Sáng thứ sáu chúng tớ tới được nhà bà nội. Bà nội chạy ra đón chúng tớ. Bà hoàn toàn khỏe mạnh.

Tôi nói:

- Bình phục nhanh quá nhỉ?
- Không, Zach. Đó mới chính là phần kỳ quặc nhất. Bà nội nói là không hề gọi điện đến. Bà chẳng hiểu mẹ đang nói đến chuyện gì cả.

Tôi kêu lên:

- Tớ cuộc là cô Gaunt đã làm điều đó.

Rồi tôi kể cho nó nghe về ngày lễ hội Ma.

Marcy không thể tin được những chuyện đã xảy ra:

- Thôi được, ít nhất thì từ giờ trở đi không một ai có thể trêu cậu về chuyện ma quỷ nữa.
- Phải. - Tôi tán thành. Rồi tôi nhảy lên, vẩy rối rít. - Ê, lại đây, Chris!
- Chris, tớ vừa mới kể cho Marcy nghe về lễ hội Ma.

Chris hỏi:

- Về cái gì?

Chris đóng kịch rất giỏi. Tôi đoán là nó không thể chịu nổi cái ý nghĩ rằng ngay từ đầu tiên tôi đã nói đúng.

- Ồ, về chuyện cô Gaunt là ma và những chuyện khác ấy mà.

- Cô Gaunt? Ma? Cậu lại bắt đầu đấy à?

- Cậu nói thế nghĩa là thế nào? - Tôi hét vào mặt Chris. - Dĩ nhiên cô Gaunt là ma. Cậu đã nhìn thấy bà ta. Cậu đã ở ngoài nghĩa địa cùng với tớ! Cậu sợ gần chết còn gì?

Chris cười:

- Tớ á? Sợ á? Không đời nào. Những cậu chuyện ma ngớ ngẩn ấy cứ bám chặt vào các giấc mơ của cậu, chứ không phải của tớ, Zack ạ.

Chris chẳng nhớ được chuyện gì cả. Đó là phép ma cuối cùng của cô Gaunt.

Sáng thứ hai tôi đi bộ đến trường một mình. Khi trường học hiện rõ, tôi thò tay vào túi và lấy con răn cao su của Chris ra. Khó mà tin được, chỉ hai tuần trước đây thôi cái này còn làm tôi khiếp sợ.

Tôi giơ con răn vào mặt và cảm thấy da nó trơn trơn trên mặt mình.

Tôi chậm chạp ngân nga:

- Oshee ma terr hoom. Kubal den skaya!

Đó là một trong những bài hát tôi học được trong cuốn sách lấy lại từ sọt rác. Cuốn sách về cái chết.

Con răn bỗng trở nên sống động. Nó ngo ngoáy trong tay tôi. Tôi nhẹ nhàng vỗ vỗ nó và nói một mình:

- Thế đấy, Chris chẳng sợ gì hết. Để rồi xem.

Tôi chạy lên bậc thềm trường tiểu học Shadyside và chạy dọc hành lang. Tôi đã học được vô khối điều từ cô Gaunt, tôi nghĩ trong khi con răn vui vẻ trườn vào ba lô. Cô Gaunt là một cô giáo tuyệt vời.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

[Lời giới thiệu](#)

[CHƯƠNG 01](#)

[CHƯƠNG 02](#)

[CHƯƠNG 03](#)

[CHƯƠNG 04](#)

[CHƯƠNG 05](#)

[CHƯƠNG 06](#)

[CHƯƠNG 07](#)

[CHƯƠNG 08](#)

[CHƯƠNG 09](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)